

[Thích Cố] Tình Phu Thê

Contents

[Thích Cố] Tình Phu Thê	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	4
4. Chương 3	7
5. Chương 4	10
6. Chương 5	12
7. Chương 6	13
8. Chương 7	15
9. Chương 8	17
10. Chương 9	20
11. Chương 10	22
12. Chương 11	25
13. Chương 12	27
14. Chương 13: Kết Thúc	30

[Thích Cố] Tình Phu Thê

Giới thiệu

Edit: Tịch Dương “Vốn không thể cùng nhau làm cây liền cành
Mà chẳng hiểu tại sao Ta vẫn gặt gao quăn quanh nhau đời đời kiếp kiếp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-tinh-phu-the>

1. Chương 1: Mở Đầu

“Vốn không thể cùng nhau làm cây liền cành

Mà chẳng hiểu tại sao

Ta vẫn gặt gao quăn quanh nhau đời đời kiếp kiếp

Vĩnh viễn chẳng phân ly?

Vì vẫn còn đó tình phu thê

Còn có tình yêu ta sinh tử tương hứa

”

“Người lại ở đó đông dài, réo rắt cái thứ ngôn luận gì nữa?!” Cố Tích Triều cầm chén dĩa trong tay đặt lên mặt bàn, bắt đầu nhìn Thích Thiệu Thương, kẻ đang nằm dài trên chiếc ghế cạnh cửa sổ. Trên gương mặt Cố Tích Triều lúc này tràn đầy ý cười, “Mau tới ăn cơm đi!”

Thích Thiệu Thương từ trên chiếc ghế nằm nhảy dựng lên, cười đến ánh mắt long lanh tỏa sáng, vài bước chạy đến bên Cố Tích Triều, thân thủ ôm chặt y vào lòng, “Tích Triều, ta lúc này thực sự hạnh phúc quá đi ...”

“Chính người vừa ở đó càn rỡ say mê cái gì đó a!” Cố Tích Triều khẽ ôm đầu Thích Thiệu Thương một chút, “Được rồi, được rồi, về sau ngày ngày ta đều gọi người như vậy, ngày ngày đều khiến người hạnh phúc như thế, được chưa? Ta hiện tại phải về cảnh cục a, người trước hết buông ra để ta đi được không?”

“Đã biết đã biết”, Thích Thiệu Thương cười lấy lòng, ở bên người Cố Tích Triều cọ qua cọ lại, “Người nha, không thể vì thấy ta bị thương mà ở bên chiếu cố ta nhiều một chút sao...?”

“Đúng vậy, ta ở cùng người nhiều một chút, có người đã bắt đầu phát cuồng, giống như cầm thú rồi đấy!” Cố Tích Triều nở nụ cười, “Được rồi, ta phải đi rồi, tự mình hảo hảo ngủ một giấc đi”.

Thích Thiệu Thương nhẹ nhàng hôn lên trán y, “Cẩn thận một chút. Đừng quá liều mạng. Người dù sao cũng là thay ta làm nhiệm vụ, dù cho có xảy ra chuyện gì cũng đừng khó dễ chính mình, bọn chúng có thể bắt sau cũng không muộn...”

Cố Tích Triều vươn tay ôm lấy cổ Thích Thiệu Thương, nhẹ nhàng hôn môi hắn, “Ta biết, người đừng quá lo lắng”. Y giả hoạt cười khê, ghé sát bên tai Thích Thiệu Thương nhẹ nhàng nói nhỏ, “Người chớ có quên ta vừa rồi nói cái gì a”.

Vào thời khắc Cố Tích Triều đóng cửa phòng đi ra ngoài, cuốn sách Thích Thiệu Thương đặt trên ghế nằm mạc danh kỳ diệu rơi xuống đất, phát ra một âm thanh rất nhỏ. Nhặt cuốn sách lên, Thích Thiệu Thương kinh ngạc nhìn căn phòng trống trơn trước mắt, đột nhiên trong lòng dấy lên một cảm giác trước nay chưa từng có. Kỳ quái, hắn nghĩ, trước kia, dù là thời điểm căn phòng này chỉ có một mình mình sống, cũng chưa bao giờ có cảm giác trống trải như lúc này. Gần như chỉ trong nháy mắt, vì cái gì chính hắn cảm thấy được hết thảy, hết thảy cảm giác Cố Tích Triều tồn tại, cứ như vậy, theo thanh âm cánh cửa kia khép lại, dần dần biến mất không còn lưu lại chút dấu vết nào?

2. Chương 1-2

“Thiệu Thương, hôm nay ta không về ăn cơm được, người nhớ ăn cơm rồi đi ngủ sớm a!”

“Thiệu Thương, hôm nay ăn cơm ở Kỳ Đình đi. Người tới đón ta?”

“Thiệu Thương Hôm nay ta có thể trở lại rồi. Rất nhớ người”.

“Tích Triều”

Thích Thiệu Thương lẳng lặng đưa chiếc điện thoại di động tới sát bên tai, thì thào gọi tên người yêu dấu. Chiếc di động kia vẫn còn vang mãi những lời nói ngày nào của Cố Tích Triều mà hắn đã khắc cốt ghi tâm, tựa hồ vĩnh viễn không có một phút giây dừng lại, không có một khoảnh khắc kết thúc, triền miên vang mãi trong chuỗi ngày vô tận của Thích Thiệu Thương hắn.

“Ca”. Thẳng đến khi có một tiếng gọi thành linh cất lên, Thích Thiệu Thương mới giật mình, hoàn hồn, ngẩng đầu lên, nhìn cái người có khuôn mặt bảy tám phần tương tự mình, miễn cưỡng cười một cái, “Đến đây lúc nào?”

“Sớm đã tới rồi”. Nam hài tử nhìn không ra tuổi kia ngồi xuống đối diện Thích Thiệu Thương, thuận tay vỗ vỗ bả vai hắn, “Hay là đang nhớ tới hắn đi... Người từ sau cái chết ấy, có giây phút nào người quên?”

“Không có gì, không cần người quan tâm ta”. Thích Thiếu Thương cười cười, “Nhưng thật ra người là thế nào a, trở về đã vài ngày mà quá hạn rồi vẫn không thấy đến?”

“Ta sớm đã tới đó rồi ~”. Xốc lại chiếc thắt lưng, Chu Thiên Tứ phát ra một tiếng rít gào, “Ngày mai ta sẽ tới chỗ người báo danh. Thật đúng là không thể quen nổi ... Lão ca lại đột nhiên trở thành thủ trưởng của ta!!”

“Ta sẽ không hạ thủ lưu tình”, Thích Thiếu Thương cười lộ ra hai má lúm đồng tiền.

“Được rồi, người a, tuy rằng hai huynh đệ chúng ta không cùng chung họ, nhưng tóm lại vẫn là thân huynh đệ, người đừng có ác như vậy được không....”, Chu Thiên Tứ bắt đầu ve vẩy cái đuôi lấy lòng.

Chu Thiên Tứ ba ngày trước vừa từ Mỹ trở về. Hắn ở bên đó, tốt nghiệp đại học xong thì tình nguyện về nước làm cảnh sát, xui xẻo thế nào, lại bị phân tới dưới tay Thích Thiếu Thương ca ca của hắn. Vì khi còn nhỏ cha mẹ đã li dị, Thích Thiếu Thương đi theo cha, Chu Thiên Tứ đi theo mẹ, rồi lại lấy theo họ cha hoặc họ mẹ, nên hai huynh đệ cứ như vậy đất khách quê người gần cách mười mấy năm. Mấy năm trước, hai cha mẹ oan gia của bọn họ lần lượt qua đời, Chu Thiên Tứ đã có ý định trở về sống cùng Thích Thiếu Thương, nhưng do việc học hành còn chưa xong, nên chẳng thể nào như ý nguyện được. Lần này thật vất vả mới có thể cùng ca ca đoàn tụ, hắn đương nhiên sẽ không ngu ngốc buông tha cơ hội này.

Song lần này trở về, Chu Thiên Tứ cũng hiểu được ca ca của hắn vẫn không thể thoát khỏi bi thương của một năm trước. Một năm trước, người Thích Thiếu Thương yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời, Cố Tích Triều, trong một lần làm nhiệm vụ không may đã qua đời. Đả kích này đối với Thích Thiếu Thương, không thể nghi ngờ, chính là một đòn hủy diệt. Chu Thiên Tứ vẫn tinh tường nhớ rõ, giờ khắc ấy, ca ca hắn cầm trên tay chiếc điện thoại khóc thất thanh, đau đớn, quẫn quai như xé ruột xé gan, nước mắt tuôn ra ướt đầm gương mặt vào lúc đó chẳng còn gì khác ngoài nỗi bi thương, thống khổ, tuyệt vọng đến không cùng. Thích Thiếu Thương cứ như thế khóc đến không ra tiếng. Chính Chu Thiên Tứ tuy rằng không hiểu được, nhưng lòng cũng đau như cắt.

Vì muốn những hồi ức đau thương ấy sớm có ngày phai nhạt, Thích Thiếu Thương xin điều khu, rồi bỏ nơi hắn cùng Cố Tích Triều đã từng cộng tác, tránh né đi thật xa, bức chính mình quên đi hết cả cuộc sống với hắn chính là máu thịt. Thích Thiếu Thương không cho Chu Thiên Tứ xem ảnh chụp của Cố Tích Triều, một lần cũng không. Không chỉ với Chu Thiên Tứ, với tất cả mọi người, Thích Thiếu Thương cũng không bao giờ nhắc tới Cố Tích Triều, giống như Cố Tích Triều vốn là một cái tên xa lạ, chưa từng khiến Thích Thiếu Thương khắc cốt ghi tâm, chưa từng xuất hiện và ngự trị trong cuộc đời và vận mệnh của Thích Thiếu Thương hắn vậy.

Sáng ngày thứ hai, Chu Thiên Tứ tinh tinh thần thần rời giường, ra khỏi phòng rửa mặt thì thấy Thích Thiếu Thương đang bày biện thức ăn trên bàn. Chu Thiên Tứ lập tức đi tới, “Morning!!”

“Ờ ờ cái gì”, Thích Thiếu Thương bắt đắc dĩ đẩy hắn ra, nở nụ cười, “Người ăn nhanh đi, lát nữa cùng ta đi báo danh”.

“Ca, hôm nay sẽ có những ai tới báo danh a?” Chu Thiên Tứ tự động ngồi xuống ăn cơm, “Sẽ không phải chỉ có mình ta tới đó chứ?”

“Sẽ không a, theo tin tình báo của ca ca người, ta phải tiếp nhận năm người tới”. Thích Thiếu Thương miệng cắn thứ đồ ăn gì đó, mơ hồ không rõ nói, “Ta cũng vừa tới khu này không lâu, đã cầm rồi nhưng vẫn chưa xem tư liệu của bọn họ. Dù sao chỉ lát nữa sẽ thấy, ta khỏi phải phí công đi đọc”.

“A, là cái file hôm qua người đặt cạnh cốc cà phê a”, Chu Thiên Tứ mở to đôi mắt sáng rỡ, “Ta xem ta xem!”

“Ai cho người xem” Thích Thiếu Thương trừng mắt, “Người để chỗ nào cho ta rồi?”

“Ta mới không thèm, tưởng là tạp chí gì đó, cầm lên mở lung tung vài cái.... Ta bỏ lại đó rồi!” Chu Thiên Tứ vội vàng giải thích, “Đúng rồi, chính người làm đổ cà phê, toàn bộ lan ra ...”

Thích Thiếu Thương rốt cục nhớ ra cái file kia đã lừng lẫy hi sinh, bị cà phê thấm ướt đầm, dưới tình huống chẳng đọc nổi chữ nào đành đem nó ném vào thùng rác.

“Bắt quá a, ca ca, trong mấy đồng sự của ta có người rất lợi hại đấy!” Chu Thiên Tứ trên mặt đảo qua một tia hưng phấn, “Có một người toàn năng a! Hắn có bằng pháp y, dường như tinh thông cả dược vật lẫn y thuật, là môn sinh đặc ý của Dr. Lee nổi tiếng bên nước Anh. Ai, còn có, còn có, hắn đánh nhau cũng vô cùng lợi hại nữa. Đáng tiếc ảnh chụp không có, ta thực muốn xem xem người này có bộ dáng thế nào!”

“Đúng vậy sao?” Thích Thiệu Thương chỉ nói một câu rồi lại rơi vào yên lặng, trầm mặc.

Chu Thiên Tứ biết hắn lại nhớ tới Cố Tích Triều, nhất thời cũng không dám nhiều lời. Thích Thiệu Thương ngẩng đầu, ý thức được việc mình trầm mặc nhất định đã tạo áp lực cho Chu Thiên Tứ, cười cười, “Không có gì, người kia tên gì?”

“A, gọi là” Chu Thiên Tứ đột nhiên nhú mi, “Ta nghĩ đã Ai Đã quên mất tiêu rồi!!”

“Đã quên?” Thích Thiệu Thương gật gật đầu. “Nhưng thật ra đó là một cái tên rất độc đáo đấy!” Chu Thiên Tứ giận chính mình, nhe răng nhếch miệng cười.

Sau khi dùng xong điểm tâm, Thích Thiệu Thương và Chu Thiên Tứ lên xe tới cảnh cục, trực tiếp đi vào phòng họp. Vài người báo lại các cảnh viên đã ở trong đó đợi rồi. Thích Thiệu Thương đi vào, phát hiện ngoài Chu Thiên Tứ vẫn còn thiếu một người nữa. Lật danh sách tới lui, cũng không có ảnh chụp, không biết thiếu ai, không có biện pháp, đành phải điểm danh thôi.

“Ta tự giới thiệu trước” Thích Thiệu Thương ngồi xuống, quay mặt xuống phía dưới, gật gật đầu, “Ta là đô đốc cao cấp Thích Thiệu Thương, về sau phụ trách công tác của các người. Hy vọng mọi người hợp tác vui vẻ. Ta cũng không có gì nhiều để nói, nên trước hết các người tự giới thiệu đi, biết các người một chút cũng rất quan trọng. Hảo, bắt đầu đi”.

“Ta là Mục Cửu Bình...” Người thứ nhất có chút ngượng ngùng mở đầu, “cái kia, hy vọng về sau được mọi người chiếu cố!” Hắn bộ dáng ngay thẳng, nở nụ cười.

“Ta là Nguyễn Minh Chính”, một nữ hài tử cao cao, mặc áo đỏ, xinh đẹp cũng mở miệng, “Ồ cảnh giáo (trường học í), mọi người đều gọi ta là Hồng Bào, mọi người về sau cũng gọi ta như vậy đi! Hợp tác vui vẻ!”

Sau khi Chu Thiên Tứ tự giới thiệu, Thích Thiệu Thương rốt cục biết được đối tượng không tới kia là ai, dùng bút ghi lại, “Hảo, ta đã biết các vị, bắt quá còn thiếu một người — Lệ Nam Tinh, ai biết y vì sao hôm nay không tới?”

“Thật xin lỗi Ta tới muộn”.

Thích Thiệu Thương đang ngồi yên, chợt nghe thấy âm thanh này, tự nhiên quay đầu lại, thời điểm thấy người đẩy cửa bước vào thì toàn thân cứng ngắc.

Chu Thiên Tứ thấy biểu tình kỳ quái của ca ca, không khỏi quay đầu lại, thấy ngay một khuôn mặt thanh niên tuấn tú ôn hòa, làn da trắng nõn, thân hình tiêm gầy có chút đơn bạc, tóc hơi dài rủ xuống khuôn mặt, chỉ mặc cảnh bộ thôi mà cũng khiến người ta có cảm giác hoàn mỹ. Y cởi chiếc áo gió che đi cả thân mình, nhất thời Chu Thiên Tứ cứ ngây ngốc nhìn.

Chu Thiên Tứ còn đang nghi hoặc sao lại có người đẹp như vậy đi làm cảnh sát, thì bỗng nhiên nghe thấy thanh âm run rẩy của Thích Thiệu Thương.

“Tích Triều ——?!!”

3. Chương 2

Trong khoảnh khắc ấy, Thích Thiệu Thương cảm giác như mình đang mơ, một giấc mơ Thích Thiệu Thương từng mong mỏi trong bao nhiêu đêm trường, suốt một năm qua, một giấc mơ hắn nguyện trầm luân cả cuộc đời cũng không cầu tỉnh lại.

“Thiệu Thương”

Con người kia rất lạnh tâm, lạnh lòng cao ngạo, chẳng buồn liếc mắt nhìn kẻ khác, lại luôn chỉ nhiệt tình mỉm cười với Thích Thiều Thương, Cố Tích Triều. Ngay lúc này đây, Cố Tích Triều rõ ràng, chân thực đứng trước mặt hắn, giống như y chưa bao giờ biến mất, giống như mỗi buổi sáng sớm, khi Thích Thiều Thương đẩy cửa bước vào, y đều nhìn hắn rồi mỉm cười như vậy, khiến cho hắn an tâm, khiến cho hắn hạnh phúc; giống như cơn ác mộng một năm qua khiến hắn từng đêm rơi lệ, chỉ cần tỉnh lại sẽ lập tức trở thành hư vô.

Cái gì cũng không cần nữa, Thích Thiều Thương cả người run rẩy tiến lên phía trước, yên lặng nhìn người trước mắt, hé miệng, nhưng lại nói không nên lời –

“Ca!”

Tiếng gọi của Chu Thiên Tứ khiến Thích Thiều Thương chấn động run mạnh, rồi rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần. Thích Thiều Thương lúc này mới nhìn đến Lệ Nam Tinh đang đứng trước mặt hắn kinh ngạc, miễn cưỡng cười cười, “Đến là tốt rồi”.

“Thật xin lỗi, ta đã tới muộn”. Lệ Nam Tinh thản nhiên mỉm cười, nụ cười nhàn nhạt lại ẩn ẩn chút hàm ý xin lỗi.

“Không việc gì”. Thích Thiều Thương gật gật đầu, “Hảo, nếu mọi người đã tới đông đủ, vậy ta nói trước một chút. Tổ này tổ trưởng là Lệ Nam Tinh, các người phải phục tùng sự chỉ huy của y. Còn có, về án tử gần đây được phân phó cho tổ, tình huống cụ thể đã có ghi trong hồ sơ được phát cho mỗi người, khi trở về nhớ xem xét kỹ ...”

Vào lúc Thích Thiều Thương nói những lời này, ánh mắt của Chu Thiên Tứ một khắc cũng không rời khỏi Lệ Nam Tinh. Hắn thậm chí đã quên mất phải nghe lão ca của mình nhắc nhở gì đó. Biểu tình của Lệ Nam Tinh vẫn nhu hòa như thường, tựa hồ đang rất chăm chú lắng nghe thanh âm của Thích Thiều Thương, y nhíu mày suy tư, thỉnh thoảng gật gật đầu. Tuy rằng nhìn bên ngoài là một người ôn hòa, nhưng Chu Thiên Tứ lại cảm giác được Lệ Nam Tinh không hề nhu nhược như vẻ bề ngoài ấy. (ta đập đập đập, nhìn thế mà bảo vẻ bề ngoài nhu nhược.Chuđầu heo

~) Có lẽ người này bên trong kì thực lại vô cùng quật cường đi!

“Chu Thiên Tứ”. Thanh âm của Thích Thiều Thương đột nhiên vang lên, cắt đứt dòng suy tư mơ màng của Chu Thiên Tứ, “Về phần phân phó vừa rồi, có rõ ràng không?”

“A?” Chu Thiên Tứ đỏ mặt hơi lạnh, trầm nghĩ, chết chắc rồi, hồn vía mình sớm đã bay đến ngàn dặm, ai mà biết Thích Thiều Thương vừa mới nói cái gì! Nhìn sắc mặt của Thích Thiều Thương, Chu Thiên Tứ cảm thấy mình hôm nay chắc chắn chết không có chỗ chôn rồi.

“Trở về xem kĩ tư liệu”, Thích Thiều Thương thở dài nói, “Người cùng Lệ Nam Tinh ngày mai đến nơi đã được chỉ định đi, đừng chậm trễ, nhất định phải xem tư liệu cẩn thận. Hồng Bào, người cùng Mục Cửu Bình và Lý Kha phụ trách tiếp ứng bọn họ, không có việc gì thì ở cục đợi lệnh, đồng thời tra xét lại kĩ càng hồ sơ trước đây, thu thập hết những tư liệu có liên quan, hiểu chưa?”

“Hiểu!” Mọi người lập tức nhất tề đáp lại. Thích Thiều Thương phẩy tay, “Tan họp. Ngày mai tự vào vị trí!”, sau đó không nói một lời rời khỏi văn phòng.

Lệ Nam Tinh cùng đám người Nguyễn Minh Chính hàn huyên vài câu rồi tiện tay cầm lấy bản tư liệu trên ghế, ngẩng đầu lên lại thấy Chu Thiên Tứ, trên khuôn mặt thanh tú lập tức hiện ra một nụ cười ôn hòa, “Xin chào, ta là Lệ Nam Tinh, người cũng có thể gọi ta là Wallace. Hợp tác vui vẻ”.

Chu Thiên Tứ cười hì hì, thân thủ bắt tay Lệ Nam Tinh, “Ta là Chu Thiên Tứ, là đệ đệ của ca ca ta, cái kia” Hắn còn chưa nói dứt lời đã thấy biểu tình buồn cười trên mặt Lệ Nam Tinh, không khỏi tò mò, “Làm sao vậy?”

“Người không phải đệ đệ của ca ca người thì còn là cái gì?” Lệ Nam Tinh khẽ cười nói.

“...” Chu Thiên Tứ lập tức đỏ mặt, hắn muốn nói mềm mỏng một chút, mà đại não sao lại trì độn đến bất lịch sự như vậy, liền yếu ớt nói, “Cái kia, không phải, ta là đệ đệ của Thích sư, tuy rằng ta so với hắn cũng đẹp trai như nhau Hắc hắc, cái kia, ta trước là muốn hỏi một câu, vừa rồi Thích Thiều Thương nói nhiệm vụ rốt cuộc là gì a?”

“A, cái kia a”. Lệ Nam Tinh chỉ chỉ cái file trong tay mình, “Người xem trang đầu trong case này, chúng ta trước tiên phải phối hợp với tổ của Tảo Hoàng hoàn thành án tử này. Ngày mai bắt đầu, hai người chúng ta trà trộn vào làm nhân viên phục vụ, đến Gentle’s Pub thu thập tin tức tình báo”.

“A... Nằm vùng a”. Chu Thiên Tứ nhìn khuôn mặt Lệ Nam Tinh, không hiểu tại sao bỗng có chút thất thần, vội cười to hai tiếng che giấu sự quẫn bách của mình.

Lệ Nam Tinh lẳng lẳng nhìn Chu Thiên Tứ, kỳ thật trong lòng cũng thấy có chút kỳ quái, hẳn như thế nào mở miệng câu nào cũng ấp a ấp úng không thành lời? Nghĩ thế, Lệ Nam Tinh liền hảo tâm mở miệng, “Nếu không có gì để nói, sáng ngày mai chúng ta gặp lại, đến lúc đó thương lượng một chút về hành động buổi tối đi?”

“No problem!” Chu Thiên Tứ cười cười, “Sáng mai gặp lại”.

Nhìn thân ảnh tinh tế của Lệ Nam Tinh dần dần biến mất cuối hành lang, Chu Thiên Tứ không khỏi ngơ ngẩn.

Vừa rồi, phản ứng của lão ca hẳn khiến hắn cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn. Lão ca luôn luôn bình tĩnh tự nhiên lại có loại phản ứng ngoài dự đoán thế này, nếu không phải mình gọi hắn lại, chỉ sợ hắn thật sự sẽ bỏ nhào vào người Lệ Nam Tinh đi!

Hơn nữa, cái tên mà lão ca mở miệng gọi, cư nhiên là tên của Cố Tích Triều, có thể nào Lệ Nam Tinh với Cố Tích Triều có chỗ tương tự đến kinh người sao? Nhìn sắc mặt với phản ứng khó coi của Thích Thiệu Thương, Chu Thiên Tứ trong lòng càng thấy lo lắng. Trước nhất vẫn nên đi tìm Thích Thiệu Thương, có gì rồi nói sau. Vừa nghĩ vừa quay đầu lại, Chu Thiên Tứ đâm sầm vào một người, đầu hai người va chạm mạnh, giật lùi về phía sau, ngã ngồi dưới đất.

“Người làm cái gì a....” Thích Thiệu Thương xoa đầu nhú mày, “Hôm nay hồn của ngươi bay đi đâu thế hả ...”

“Oa, đầu lão ca cứng quá đi ...” Chu Thiên Tứ đỏ khóc đỏ cười, lập tức khôi phục biểu tình bình thường, “Ca, ngươi không sao chứ?”

“Ta không sao”, Thích Thiệu Thương cười cười, “Nhưng thật ra ngươi a, hôm nay sao lại mất hồn vậy? Ngày mai chú ý một chút! Đừng tùy tiện như vậy!”

“Ngươi vừa rồi nhận sai người phải không?” Chu Thiên Tứ ghé sát vào Thích Thiệu Thương, “Ngươi vừa rồi gọi y là Tích Triều, có phải không?”

Thích Thiệu Thương thở dài, khẽ gật đầu.

“Y với Cố Tích Triều, lớn lên rất giống nhau?” Chu Thiên Tứ nhẹ giọng hỏi.

“Tự ngươi xem đi”, Thích Thiệu Thương rút ví ra, lấy tấm ảnh vẫn giấu kín bên dưới ảnh của hắn, đưa cho Chu Thiên Tứ.

Chu Thiên Tứ cầm lấy, nhất thời sửng sốt.

Người trong ảnh với Lệ Nam Tinh có bề ngoài giống nhau đến kinh ngạc, nhưng là, so với Lệ Nam Tinh, y có vẻ rất sắc sảo, mà cũng rất bá đạo. Mái tóc người trong ảnh này hơi hơi quăn, làn da trắng nõn, trông như một pho tượng ngọc vô cùng tinh xảo.

“Thật không đây?” Chu Thiên Tứ phát ra một tiếng thở dài kinh ngạc, “Gặp quỷ rồi, như thế nào lại giống vậy a?”

Thích Thiệu Thương cười dường như tự giễu, “Dù có giống đến thế nào, cũng không phải người ấy”.

“Ngươi có thể nghĩ được vậy là tốt rồi!” Chu Thiên Tứ vỗ vỗ vai Thích Thiệu Thương. Thích Thiệu Thương cười khổ, không nói lời nào. Chu Thiên Tứ bất đắc dĩ lắc đầu, “Ngươi xem....”

“Trở lại chuyện chính đi”. Thích Thiệu Thương khôi phục biểu tình nghiêm túc, “Ngươi với Lệ Nam Tinh lần này nhất định phải cẩn thận. Chắc là ngươi vẫn chưa cầm hồ sơ vụ án phải không? Xem trước chút đi”.

“..... Đây cái gì a, phối hợp với tổ của Tảo Hoàng diệt trừ đường dây buôn người phi pháp.....” Chu Thiên Tứ nói xong đột nhiên nhùng lại, ngẩng đầu nhìn Thích Thiệu Thương, “Người phải ta với Lê Nam Tinh đi làm mỗi nhữ?!”

“Người cho rằng ... nếu để Mục Cưu Bình với Lý Kha đi, có thể hiệu quả được như người với Lê Nam Tinh sao?” Thích Thiệu Thương thấp giọng nói, “Ta cũng không có cách nào khác, là bên trên yêu cầu. Nhớ kĩ, người với Lê Nam Tinh phải phối hợp bảo hộ nhau, nếu thật sự có người ... muốn đánh các người, trước khi chúng ta dẫn người đến, nhất định phải giữ nguyên vẹn chứng cứ, bình tĩnh một chút, ok?”

“Được rồi, ta biết phải làm gì”. Chu Thiên Tứ cười nói, “Bất quá, cho tới bây giờ cũng chưa từng thử qua loại nhiệm vụ này a”.

Ánh mắt Thích Thiệu Thương tựa hồ có điểm tan rã, bất quá rất nhanh liền thu lại, nở nụ cười, “Đúng vậy, người suất như vậy, chỉ cần người đứng ở đó, nhất định có thể câu dẫn tới cả tá trai lẫn gái a”.

Hai anh em vừa nói vừa cười ra khỏi văn phòng, kết thúc ngày làm việc đầu tiên.

Ngày hôm sau, Chu Thiên Tứ sáng sớm tới văn phòng, vừa vào cửa đã thấy Lê Nam Tinh ngồi trước bàn làm việc xem tư liệu. Lê Nam Tinh hôm nay vẫn mặc chiếc áo gió như ngày hôm qua, nhưng bên trong đổi thành một chiếc sơ mi. Không biết tại sao Chu Thiên Tứ cảm thấy được trên người Lê Nam Tinh dường như có gì đó luôn hấp dẫn chính mình, làm cho hắn không thể rời mắt.

“Buổi sáng tốt lành”. Lấy lại bình tĩnh, Chu Thiên Tứ đi tới, trưng ra một khuôn mặt thật to đang tươi cười.

“Sớm”, Lê Nam Tinh mỉm cười trả lời, cũng đồng thời đứng lên.

“Tài liệu kia ta đã xem xong rồi. Đại khái cũng hiểu được hai người chúng ta cần phải làm gì”. Chu Thiên Tứ trưng ra một nụ cười đau khổ, “Thế nào, người có ý kiến gì không?”

“Trước kia chưa thử qua, lần này thực sự là một kinh nghiệm rất tốt”. Lê Nam Tinh thản nhiên cười, “Buổi tối tới đó xem trước tình hình đi, người thấy thế nào?”

“Ta cũng nghĩ vậy”, Chu Thiên Tứ nói, “Hai người chúng ta phỏng chừng nên thêm chút thời gian theo dõi bọn chúng. Dù sao chúng ta mới vừa tới, bọn chúng không thể nào xuống tay ngay”.

“Chính là vấn đề này”, Lê Nam Tinh khẽ nhíu mày, “Pub kia thực sự rất phức tạp, chúng ta ở đó phải thật cẩn thận, nhưng làm thế nào để chúng sập bẫy, thật đúng là có chút”

Chu Thiên Tứ nhìn lông mi xinh đẹp của Lê Nam Tinh hơi hơi nhướng lên, trên gương mặt thanh tú hiện lên một tia sầu muộn, không khỏi bật cười: với bộ dạng này của y, chỉ cần vừa đứng trong Pub kia, nhất định sẽ thu hút vô số ánh mắt chăm chú nhìn đi.

“Làm sao vậy?” Lê Nam Tinh tò mò nhìn hắn.

“Không có gì, đột nhiên cảm thấy công việc của chúng ta hảo khó khăn”.

Chu Thiên Tứ ngậm le lưỡi: Ông trời a, nếu như để y biết suy nghĩ vừa rồi của mình, thế nào cũng dùng dùng nổi giận.

“Àn”, Lê Nam Tinh cũng gật gật đầu, “Mặc kệ thế nào, tùy cơ ứng biến đi”.

4. Chương 3

Chu Thiên Tứ và Lê Nam Tinh, nhờ có tuyến hỗ trợ, rất nhanh đã vào được bên trong Pub, trở thành nhân viên phục vụ. Liên tiếp mấy buổi chiều đã tìm được bí quyết làm việc, Chu Thiên Tứ cảm thấy vô cùng thích thú. Nhưng tâm tình của Lê Nam Tinh thì không tốt được như hắn.

Chu Thiên Tứ cũng dần phát hiện tâm tình của Lê Nam Tinh không ổn. Đầu tiên là khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh ôn nhu của y tựa hồ mang một tia phiến não, lông mày lúc nào cũng hơi hơi nhíu lại, không chịu thả lỏng ra. Hơn nữa, với thói quen không thích nói chuyện của Lê Nam Tinh, đêm nay Chu Thiên Tứ hẳn cũng không mong nói được cùng y mấy câu rồi.

Lê Nam Tinh ngoài làm nhân viên phục vụ, còn kiêm luôn chức vụ pha chế rượu tại quầy bar. Từ khi Lê Nam Tinh đến đây, quán rượu này luôn rơi vào tình trạng cung không đủ cầu. Tuyệt kĩ của Lê Nam Tinh chính là pha chế rượu mang hương vị thảo dược, có mùi thơm ngát, lại thêm công hiệu giúp người ta thanh tâm. Chu Thiên Tứ khi mới uống loại rượu này thập phần kinh ngạc, cảm thấy tay nghề của Lê Nam Tinh thực sự rất cao siêu, nhưng Lê Nam Tinh thế nào cũng không nói tại sao y lại học được công phu pha chế tuyệt vời đến vậy. Chu Thiên Tứ thấy Lê Nam Tinh mấy ngày nay tâm tình rất kém, cũng không dám hỏi nhiều.

Hai tuần lễ trôi qua, Lê Nam Tinh cùng Chu Thiên Tứ vẫn không tra ra được đầu mối gì. Dù nhân sự của Pub này phức tạp, nhưng lại rất có trật tự, hết thảy hoạt động tưởng như hỗn loạn, kì thực lại ngay ngắn vô cùng. Chu Thiên Tứ xác định, dù không phát hiện ra được, nhưng hẳn dám chắc đã có vô số giao dịch được tiến hành rồi. Còn cụ thể là giao dịch gì thì hẳn không cách nào biết được.

Một đêm bình thường.

“Nam Tinh, khuôn mặt người Kia Đúng, là mặt của người, có thể hay không thư giãn thoải mái chút a?”

Chu Thiên Tứ nhìn khuôn mặt theo lệ thường của Lê Nam Tinh đã đen lại, đưa tay đỡ mặt y, “Thả lỏng, thả lỏng”.

“Đừng đùa”, Lê Nam Tinh mặt nhăn mày nhíu, đẩy tay Chu Thiên Tứ ra.

“Tinh thần của người chuyên nghiệp chút được không?” Chu Thiên Tứ nhỏ giọng nói, “Chúng ta là mỗi nhử a ~ người nói, mặt người lúc nào cũng đen lại, dăm chiêu khó coi, còn ai dám đến gần người a?”

“...” Lê Nam Tinh bắt tay vào pha chế rượu, đặt trên bàn, “Nói sau đi”.

“Lại nữa”, Chu Thiên Tứ mắt tròn trắng, bất đắc dĩ đem rượu bỏ vào khay, “Ta đi đưa rượu trước, thật không hiểu sao người lại phản ứng thái quá như vậy? Nếu thật sự không muốn làm, lúc ấy nên rõ ràng, đừng có tới”.

“Ta không phản ứng thái quá”, Lê Nam Tinh nhẹ nhàng thở dài, “Ta.... Có lẽ là chút áp lực tâm lý đi, không thích hoàn cảnh này, thực làm cho người ta cảm giác bất an”.

Chu Thiên Tứ xoay người, có chút nghi hoặc.

Biểu tình của Lê Nam Tinh có chút cô đơn, tựa hồ nhớ ra chuyện gì đó, nhưng rồi vẫn hăm mình bên trong, suy tư không thoát ra được.

Chu Thiên Tứ đột nhiên cảm thấy lúc trước, ca ca của hắn khi Cố Tích Triều chết đi, dường như cũng có biểu tình giống Lê Nam Tinh vậy.

“Quên đi, không có việc gì đâu”, Lê Nam Tinh cười cười, “Người nói rất đúng, ta hẳn là phải chuyên nghiệp một chút”.

Chu Thiên Tứ nhin không được nở nụ cười, “Đúng, người hiện tại cười như vậy mới thật chuyên nghiệp!”

Chính lúc hai người đang nói giỡn, một nhân viên phục vụ đi đến vỗ vỗ bả vai Nam Tinh, “Mang rượu tới căn phòng kia, là khách quen, người là người mới nên để ý một chút a, chớ có chọc đến bọn họ”.

“Khách quen?” Lê Nam Tinh nhăn tình sáng lên.

“Đúng vậy, là khách quen, giao tình với ông chủ rất sâu. Cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết hẳn họ Hoàng. Nghe nói tính tình rất không tốt, người ngàn vạn lần chớ chọc đến hắn!”

Lê Nam Tinh gật đầu, “Đưa cốc cho ta”.

“Người cẩn thận một chút”, Chu Thiên Tứ bắt lấy cánh tay y, “Có thể là con cá lớn đấy”.

“Đã biết”, Lê Nam Tinh cười cười, “Chuyên nghiệp một chút thôi”.

“...” Chu Thiên Tứ dở khóc dở cười, lúc này mà còn có tâm trạng hài hước.

“Excuse me”, Lê Nam Tinh nhẹ nhàng gõ cửa rồi đẩy vào.

“Xin hỏi, là các ngài cần rượu sao?” Nhẹ nhàng cầm chiếc khay và bình rượu đặt trên bàn, Lê Nam Tinh cũng không định ở trong này trì hoãn lâu, ngẩng đầu nhìn lướt qua mọi người đang ngồi uống rượu, Lê Nam Tinh nhìn thấy một gã nam tử ngồi giữa, khuôn mặt lãnh khốc, đường cong cứng rắn, khiến y có một loại cảm giác vô cùng khó chịu, khó chịu đến kì quái. Trực giác nói với Lê Nam Tinh rằng kẻ này nhất định không dễ giẫy vào, có lẽ hẳn chính là vị khách họ Hoàng mà người kia nhắc tới.

“Còn cần gì khác nữa không?” Một khi tập trung chú ý rồi, Lê Nam Tinh sẽ không nói nhảm nhiều, trực tiếp hướng gã kia, nhẹ nhàng hỏi.

Nam tử kia vốn không chú ý tới Lê Nam Tinh, nhưng sau khi nghe thấy thanh âm của y, đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc trừng mắt nhìn y, biểu tình trên mặt có thể nói là khiếp sợ. Lê Nam Tinh có chút kì quái, phản ứng của gã này có phải có chút quá khích không? Nhưng ngay sau đó cổ tay Lê Nam Tinh đã bị hất hung hăng tóm lấy.

“.....!” Lê Nam Tinh kinh hãi, nhưng vẫn không quên thân phận của mình, chỉ có thể mở to mắt nhìn khuôn mặt tựa như đang thất thần của gã nam tử kia. Lê Nam Tinh đang lo lắng liệu tên nam nhân này có nhận ra thân phận của y hay không? Nhưng Lê Nam Tinh càng nghĩ càng thấy không có khả năng, y và Chu Thiên Tứ mới tới chưa được bao lâu, sao có thể nhanh như thế đã bị tra ra thân phận?

Chính là ngay sau đó, Lê Nam Tinh cảm giác được căn phòng trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

“Đại ca, có phải Là hắn!” Một nam tử gần đó nhìn qua có vẻ có chút lai lịch, đột nhiên kinh hoảng kêu to.

“Ai?” Lê Nam Tinh có chút kỳ quái, như thế nào mà tất cả mọi người ở đây giống như nhìn thấy quỷ vậy?

“Cố — Tích — Triều!?”

Thanh âm của tên nam tử kia lạnh như băng tuyết, nháy mắt đã vậy lấy thân thể Lê Nam Tinh.

“Cố Tích Triều?”

Lê Nam Tinh nghi hoặc nhìn hắn, lại bị ánh mắt nguy hiểm của hắn làm cho sửng sốt!

“Người còn sống?” Gã nam tử gắt gao xiết chặt cổ tay Lê Nam Tinh, dường như muốn hung hăng bẻ gãy cái cổ tay yếu ớt mảnh khảnh ấy.

“Ta không phải Cố Tích Triều”. Lê Nam Tinh bình tĩnh lui về phía sau, muốn hắn buông tay ra, nhưng lại làm cổ tay mình dấy lên một trận đau đớn, không khỏi nhủ mày.

“Người nói bậy Thiên hạ sao có thể có hai người giống nhau đến vậy?” Gã nam tử đẩy y về phía sau.

“...” Lê Nam Tinh bị đẩy một cái, lão đảo ngã sắp xuống chiếc ghế salon, đau đớn thiếu chút nữa thì hôn mê. Lê Nam Tinh lắc đầu, chống đỡ thân thể ngồi dậy, “Tên của ta là Lê Nam Tinh, là nhân viên phục vụ ở đây. Tiên sinh, ta nghĩ người thật sự nhận sai người rồi, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng quen biết ai tên Cố Tích Triều!”

Nam tử neho mắt lại, nhẹ nhàng nở nụ cười.

“...” Lê Nam Tinh trừng mắt với hắn, một lần nữa đứng thẳng dậy, xoay người đi ra cửa.

Tay còn chưa kịp chạm tới cửa, Lê Nam Tinh đã cảm thấy phía sau một luồng sát khí đánh tới!

“Muốn đi?”

Thanh âm lạnh lùng của hắn lại vang lên.

“Ta không cho người đi, người lại dám đi?”

“Buông tay!!”

Lệ Nam Tinh nổi giận quát một tiếng, xoay người đưa tay chạm tới chiếc khay, đập mạnh vào kẻ gần y nhất. “Tốt lắm”, hơi thở của gã nam tử đột nhiên xuất hiện ngay phía sau, “Nếu như là người kia, nhất định có thể né tránh đi?”

Lệ Nam Tinh chưa kịp quay đầu lại, trên thực tế, y căn bản không định quay đầu lại. Người này, tám phần có thể cung cấp những manh mối rất hữu dụng, nếu như hắn đã nhầm mình với một người nào đó khác, thì cứ để như vậy đi, để xem hắn rốt cuộc là ai cũng tốt.

Vì thế, một trận đau nhức. Vì thế, trước mắt tối đen một mảnh.

5. Chương 4

Thích Thiệu Thương bỗng cảm thấy mình như đang nằm mộng, cho nên mới có thể thấy rõ những chuyện đã xảy ra rất lâu trước kia như vậy.

Khi đó Thích Thiệu Thương mới quen Cố Tích Triều, thân phận của Cố Tích Triều quả thực có chút vấn đề: y là kẻ nằm vùng. Hoàn cảnh lúc này có chút tiến thoái lưỡng nan. Càng tiến thoái lưỡng nan hơn nữa, chính là việc Cố Tích Triều gặp được một nữ tử khiến y phải day dứt nhớ cả đời. Nàng là con gái đồng sự của tập đoàn Cố Tích Triều muốn bắt, con gái của Phó Tổng Thư, Phó Văn Tinh.

Văn Tinh, tận cho đến khi Cố Tích Triều chết đi, y vẫn không quên người con gái ấy.

Có đôi khi Thích Thiệu Thương nghĩ thực muốn tự giết chính mình. Hắn rốt cuộc đã cho Cố Tích Triều được cái gì? Lần đầu tiên gặp mặt đã nổ súng làm bị thương y, tận cho đến giây phút cuối cùng, khi Cố Tích Triều thay hắn nhận nhiệm vụ Đến lúc này đây, rốt cuộc vĩnh viễn trong cuộc đời này, cũng đã không còn gặp lại.

Cố Tích Triều vì Thích Thiệu Thương hắn mà chết.

Thích Thiệu Thương nhớ rõ, khi đó, hắn vừa chạy tới bệnh viện, chạy tới bên Cố Tích Triều, Cố Tích Triều đã hấp hối.

Cố Tích Triều nắm lấy tay Thích Thiệu Thương, còn hắn thì cứ thế khản giọng gọi tên Cố Tích Triều. Cố Tích Triều mơ màng nhìn hắn, cười đến ôn nhu, rồi lại ho ra máu. Từng ngụm, từng ngụm máu học ra, giống như sinh mệnh mỗi phút giây càng lúc càng bị rút cạn.

Sau đó Cố Tích Triều nhìn Thích Thiệu Thương, nói, “Ngốc tử, thực xin lỗi”.

Rồi Cố Tích Triều nhắm mắt lại.

“Ta yêu ngươi”, y nói, thanh âm giống như một tiếng thở dài.

Thích Thiệu Thương ngỡ ngàng, hốt hoảng nhìn y.

Chính mình đã cho Tích Triều cái gì? Chính mình thậm chí keo kiệt đến vậy, tận khi Tích Triều chết đi, hắn cũng chỉ biết gọi tên y, còn lại hoàn toàn là câm lặng. Câu “Thực xin lỗi, ta yêu ngươi” kia, muốn nói ra, thực sự khó khăn đến vậy?

Tận cho đến giây phút cuối cùng, Thích Thiệu Thương rốt cuộc cũng vẫn không nói được. Hắn đã không thể nói với Tích Triều rằng Thích Thiệu Thương hắn yêu y, thà để hắn chết đi, cũng không mong thấy Tích Triều trước mặt hắn trút hơi thở cuối cùng. Hắn đã không thể nói được câu “Ta yêu ngươi”.

Thích Thiệu Thương sau đó mới được biết Cố Tích Triều khi còn sống đã ký giấy quyền tặng bộ phận trên cơ thể. Thứ Cố Tích Triều muốn quyền tặng, là đôi mắt. Vì cái gì phải là đôi mắt? Thích Thiệu Thương cầm tờ giấy trên tay, chợt nhớ tới có một buổi tối, Cố Tích Triều đã từng nói.

“Thiệu Thương, khi đó ngươi thấy ta, sao lại ngây ngốc ra vậy?” Cố Tích Triều nằm trong lòng ngực Thích Thiệu Thương, nghe tim của hắn đập thành thịch, rất nhanh mà cũng rất vững vàng, cười nói.

Thích Thiếu Thương vươn tay gắt gao ôm lấy Cổ Tích Triều vào lòng, đỏ mặt, ngây ngô cười.

“Ánh mắt của người mê hoặc ta a”, hần nói.

Lần này đến lượt Cổ Tích Triều đỏ mặt.

“Thiếu Thương”, Cổ Tích Triều mỉm cười sâu kín, “Chỉ cần chúng ta sống sót, cuối cùng cũng sẽ gặp lại”.

Cuối cùng cũng sẽ gặp lại? Thích Thiếu Thương, vào thời khắc gặp được Lệ Nam Tinh, hần nghĩ Cổ Tích Triều thực sự đã trở lại bên hần rồi.

Thích Thiếu Thương lại bắt đầu nghe thấy.

“Thiếu Thương....”, hần nghe thấy Cổ Tích Triều gọi hần như vậy. Nhưng rồi tất cả những thanh âm ấy cũng vỡ vụn. Tất cả hóa ra chỉ là một giấc mộng xa xôi, tỉnh lại rồi sẽ thấy đôi tay mình chạm được chỉ có hư không lạnh giá, sẽ thấy mình rút cuộc cũng chỉ trắng tay. Cổ Tích Triều của Thích Thiếu Thương, dù sao cũng đã mãi mãi đi rồi. Lệ Nam Tinh ôn nhu tươi cười kia, dẫu có giống đến thế nào, cũng không thể là Cổ Tích Triều của Thích Thiếu Thương được.

Thích Thiếu Thương vỗ vỗ đầu, muốn cho chính mình thanh tỉnh một chút. Từ khi Lệ Nam Tinh xuất hiện, lòng Thích Thiếu Thương tựa hồ chưa từng bình tĩnh được. Có một loại bóng ma không dễ chịu chút nào cứ đeo đẳng, bao phủ lấy tâm Thích Thiếu Thương. Có lẽ Thích Thiếu Thương đã nhạy cảm quá đi? Hần nghĩ hần phải là vậy rồi.

“Nam Tinh sao vẫn chưa trở lại?” Chu Thiên Tứ thấy có chút kỳ quái, Lệ Nam Tinh đi vào cũng đã được một lúc lâu rồi vẫn chưa thấy trở ra. Hần bắt đầu lo lắng, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Vạn nhất khách nhân bên trong kia thấy Lệ Nam Tinh xinh đẹp liền nổi sắc tâm, với cá tính của y, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa?! Nghĩ vậy, Chu Thiên Tứ vỗ vỗ vai A Kiệt bên cạnh, “Nam Tinh vừa rồi đi vào phòng nào?”

“Người quan tâm làm gì chứ?” A Kiệt sững sốt.

“Nam Tinh đi vào lâu như vậy, ta thấy lo lắng a”. Chu Thiên Tứ nói, “Nam Tinh mấy ngày nay tâm tình rất không tốt, lúc nào cũng như sắp bốc hỏa đến nơi, ta sợ y sẽ đắc tội khách nhân”.

“Nam Tinh đi vào quả có hơi lâu...” A Kiệt hạ giọng, “Lại nói, đó là một vị khách quen, Nam Tinh không ra được, có lẽ là bị hần coi trọng rồi đó”.

“Coi trọng?!” Chu Thiên Tứ cả kinh, “Coi trọng Nam Tinh?!”

“Ai, người là người mới, chẳng trách”, A Kiệt hạ giọng, “Nói cho người biết, nam nhân tới nơi này đều để tìm nam nhân đó! Người không biết rằng chính người nhìn cũng rất vừa mắt sao? Mấy này nay có không biết bao nhiêu khách nhân đến hỏi giá hai người nữa!”

“Ta sẽ không để bất cứ kẻ nào động đến Nam Tinh đâu”, Chu Thiên Tứ thốt ra tiếng.

“Nam Tinh với người có quan hệ gì a?”, A Kiệt nhìn hần, “Người không phải cùng Nam Tinh”

Chu Thiên Tứ ngẩn người, không nói.

“Nguyên lai là người thích Nam Tinh a!”, A Kiệt cả người một bộ bùng tỉnh đại ngộ, “Đi đi a, sớm trông người như một pho tài liệu, người toàn lý thuyết, giờ thì vô sự tự thông rồi!”

“Được rồi!”, Chu Thiên Tứ lập tức đỏ bừng mặt, “Ta cũng không muốn để Nam Tinh xảy ra bất cứ chuyện gì”.

“Vị khách kia tên là Hoàng Kim Lân, là con riêng của tổng tài Phó Thị Phó Tông Thư, án tử lần trước, cha hần đã vì hần tẩy sạch sẽ chứng cứ, khiến hần một chút cũng không liên quan, hoàn toàn vô sự, nhưng em gái với cha của hần thì xong rồi! Nghe nói hần khi đó thích em rể, ai ngờ em rể Cổ Tích Triều lại là một nằm vùng! Ai, thực sự là ông trời trêu người mà”.

Chu Thiên Tứ nghe xong, mặt lập tức tái nhợt.

“Người nói cái gì? Người nằm vùng kia tên là gì?” Chu Thiên Tứ cực lực khắc chế thanh âm đã trở nên run rẩy.

“Cố Tích Triều a!”

Đầu óc Chu Thiên Tứ trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

Đúng lúc này, từ một căn phòng nào đó, đột nhiên truyền ra tiếng súng nổ chát chúa.

6. Chương 5

Chu Thiên Tứ chỉ cảm thấy toàn thân đều cứng ngắc. Dường như đầu óc Chu Thiên Tứ còn chưa kịp suy nghĩ hay lo lắng gì thì cơ thể theo phản xạ đã theo hướng tiếng súng truyền tới, chần sững mà vọt đi.

“Thiên Tứ!” A Kiệt không kịp túm lấy Chu Thiên Tứ, gấp đến độ hét lên, “Người không muốn sống nữa rồi?!”

Chu Thiên Tứ quên sạch sẽ các thứ mệnh lệnh cấp trên rắc rối gì đó, hần hiện đã chạy tới hành lang rồi.

NamTinh,NamTinh! Lòng Chu Thiên Tứ đang ngàn vạn lần kêu to, hần sợ hãi! Chu Thiên Tứ rất sợ Lệ Nam Tinh sẽ xảy ra chuyện.

Đang lúc Chu Thiên Tứ đứng ở hành lang, không biết phải làm sao mới có thể tìm thấy Lệ Nam Tinh thì đồng thời một tiếng động vang lên, cánh cửa bên phía trái hần đột nhiên mở bung ra, sau đó là tiếng kêu của Lệ Nam Tinh cơ hồ đã khàn cả giọng, rồi người dường như chần kinh vọt ra ngoài!

Chu Thiên Tứ xoay người ôm chặt cổ y, lại bị Lệ Nam Tinh hung hăng đẩy ra. Lệ Nam Tinh liều mạng đẩy hần, đánh hần, điên cuồng như một đứa nhỏ, cả người run rẩy đến lợi hại.

“NamTinh....” Chu Thiên Tứ gắt gao ôm lấy y, nhẹ giọng hô.

Lệ Nam Tinh tựa hồ như cuối cùng cũng tỉnh táo lại, cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng ở trong lồng ngực hần run rẩy.

Chu Thiên Tứ lần đầu thấy bộ dáng mất bình tĩnh như vậy của Lệ Nam Tinh, trong lòng nhất thời cũng thất thần. Chu Thiên Tứ vừa định ngẩng đầu nhìn xem là ai khiến Nam Tinh phải sợ hãi như vậy, thì đột nhiên cảm thấy cổ áo hần bị người khác túm lấy, cả người lão đảo té ngã về phía sau, lập tức liền bị ấn ghì trên mặt đất. Mà Lệ Nam Tinh trong lòng hần cũng hung hăng bị kéo đứng dậy, bị một đôi tay giống như kìm sắt chế trụ.

“Lại một tên Thích Thiểu Thương a....” Một thanh âm lạnh lùng vang lên phía trên Chu Thiên Tứ, “Hôm nay thực sự khiến cho người ta kinh hãi không nhỏ! Cố Tích Triều với Thích Thiểu Thương đều là bạn cũ của ta, hôm nay cùng các người hội ngộ, coi như là gặp chuyện tốt rồi”. Ánh mắt của hần đột nhiên phát lạnh, “Nói! Các người rốt cuộc là ai? Người với Thích Thiểu Thương có quan hệ gì?” “Người đi chết đi!” Chu Thiên Tứ hung hăng mắng, “Buông ra!”

Hoàng Kim Lân cười lạnh, nhìn đến Lệ Nam Tinh đang bị chế trụ, hài lòng thấy thân thể mảnh khảnh vì mình bạo lực mà cứng ngắc run rẩy, “Y tuy rằng không thừa nhận mình là Cố Tích Triều, lại dường như nhớ rõ chuyện của ta với y lúc đó....”

(ta muốn xẻ thịt lột da tên khốn kiếp này, rồi đem nhúng chanh, ngâm muối

)

Lệ Nam Tinh vô lực run rẩy, ánh mắt ngập tràn mờ mịt và đau khổ. Chu Thiên Tứ nhìn thấy biểu tình của Lệ Nam Tinh, trong lòng từng trận đau đớn: Gã khốn này đã làm gì với Lệ Nam Tinh?

“Người thật đúng là cố chấp. Cố Tích Triều đã chết lâu như vậy, đến ta cũng đã quên cả rồi!” Chu Thiên Tứ trầm mặc thật lâu, lúc sau mới đột nhiên nói.

Hoàng Kim Lân sắc mặt hơi đổi.

“Cái gì?”, hần hỏi.

“Ta nói ngươi buông y ra!” Chu Thiên Tứ cùng lúc đó đột nhiên bùng nổ, từ trên mặt đất đứng lên, giãy ra khỏi sự áp chế, nhanh chóng rút súng chìa vào phía đầu Hoàng Kim Lân.

“Thiên Tứ!” Ngay tại lúc chỉ mảnh treo chuông, thanh âm của Thích Thiếu Thương đột ngột vang lên!

Biến hóa này làm cho tất cả đều ngây ngẩn cả người. Lê Nam Tinh cảm giác được đôi tay phía sau đang chế trụ y đột nhiên chùng ra một chút, liền lập tức dùng sức tránh đi, muốn chạy trốn khỏi khống chế của Hoàng Kim Lân, nhưng lại lập tức cảm thấy một trận đau đớn, thân thể càng bị buộc sát lại gần Hoàng Kim Lân hơn.

“Hoàng Kim Lân, ngươi buông y ra!” Thích Thiếu Thương đã lãnh tỉnh trở lại, “Mong ngươi hợp tác một chút, đe dọa đến cảnh viên sẽ bị truy tố”.

“Thích Thiếu Thương, ngươi đến thật đúng lúc”, Hoàng Kim Lân cười cười, “Ngươi nếu đã tạo điều kiện cho ta được xem chuyện tốt như vậy, ta sao có thể buông tay a?” Ánh mắt của hần thoáng chốc trở nên âm lãnh, “Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi đều không biết y không phải Cố Tích Triều sao? Ta cho ngươi biết, Thích Thiếu Thương, y, ta đã quyết rồi! Còn có a, ngươi muốn truy tố ta? Ngươi đến Cố Tích Triều cũng bảo vệ không được, còn muốn ngăn cản ta thế nào?”

“Ngươi nói cái gì?” Thanh âm của Thích Thiếu Thương đột nhiên trầm thấp, ầm ầm một cơn cuồng nộ không nói nên lời.

7. Chương 6

Lê Nam Tinh cảm thấy đầu óc trống rỗng. Chuyện xảy ra vừa rồi khiến y hít thở không thông. Sau khi Lê Nam Tinh bị đánh ngất xỉu không bao lâu, bản thân cảm thấy có cái gì đó đang đè nặng trên người mình, hơi thở như lang như hổ hung hăng xé rách lòng y. Cố gắng mở to mắt, ngay lập tức thấy Hoàng Kim Lân như mất đi lý trí, đang hung hăng hôn y, muốn xé y phục của y.

Lê Nam Tinh cảm giác toàn thân chết lặng. Lê Nam Tinh liều mạng giãy dựa đứng lên, dùng hết chút sức lực còn lại phản kháng, mãnh liệt muốn đẩy Hoàng Kim Lân ra, nhưng tất cả chỉ là phí sức, tay của y rất nhanh bị ấn lên đỉnh đầu, một mảng lạnh lạnh dừng trên chiếc cổ mảnh khảnh. Lê Nam Tinh thở hổn hển, cực lực không cam lòng nhưng lại không còn chút khí lực. Tất cả phản kháng dừng lại.

Hoàng Kim Lân thấy Lê Nam Tinh không còn giãy dựa, cười cười, “Như thế nào không ...”, hần còn chưa nói dứt câu, Lê Nam Tinh đột nhiên nhấc một chân, một cước đá vào người hần. Một kích đắc thủ, Lê Nam Tinh lập tức vận lực đứng lên, liều mạng phóng về hướng cánh cửa. Nhưng tay vừa chạm vào được cái nắm cửa, cổ áo đột nhiên bị kéo giật về phía sau, Lê Nam Tinh cước bộ không vững, lập tức ngã vào người Hoàng Kim Lân.

“Cho ngươi uống được, nhưng tinh thần có vẻ vẫn còn tỉnh táo lắm, tiểu tử kia”, hần cười nói, “Ngươi cho rằng ngươi có thể chạy thoát? Bên ngoài đều là người của ta Ta biết ngươi không phải Cố Tích Triều, y không ôn hòa như ngươi. Nhưng ánh mắt của ngươi khiến ta cảm thấy rất hứng thú. Có ai từng nói cho ngươi biết, ánh mắt của ngươi có cảm giác yêu mị rất giống Cố Tích Triều?”

Hần thân thủ đem áo Lê Nam Tinh nhẹ nhàng cởi bỏ. Lê Nam Tinh hoảng sợ mở to mắt, thân thể run rẩy cứng ngắc.

“Phản ứng của ngươi với Cố Tích Triều thật ra rất giống nhau”, Hoàng Kim Lân vừa lòng gật đầu, “Cố Tích Triều khi đó, cũng trăm phương nghìn kế muốn chạy trốn, cũng như ngươi hiện tại... Cố Tích Triều ban đầu phản kháng cứng rắn, càng về sau càng run rẩy ...” Trong ánh mắt Hoàng Kim Lân hiện lên một tia tàn ngược, “Hần sợ ta... Còn ngươi thì sao?” Ánh mắt của hần dừng trên người Lê Nam Tinh, “Ngươi có sợ không?”

“Tích Triều”

“Các người buông tha cho hần... Ta cái gì cũng đều đáp ứng Ta đi theo người....”

“Tích Triều!”

Thần trí của Lê Nam Tinh, trong nháy mắt hồng mắt!

Đội Hoàng Kim Lân kịp phản ứng lại, Lê Nam Tinh đã đem súng chĩa vào đầu hần.

“Người muốn nổ súng sao?” Hoàng Kim Lân lạnh lùng nói.

“Thả ta đi...” Lê Nam Tinh run rẩy, “Đừng đụng vào ta....”

Hoàng Kim Lân đột nhiên thân thủ, đem hai tay của Lê Nam Tinh vặn ngược lại.

“Phanh ——” Tiếng súng vừa vang lên, Lê Nam Tinh liền đảo đứng dậy, hướng phía cửa đi ra.

Thời điểm ngã vào trong cái ôm của Chu Thiên Tứ, Lê Nam Tinh trong nháy mắt nhớ đến ngày mình với người kia ở cùng một chỗ.

Người cùng mình tối thân tối thân kia, người đã thề một đời bảo vệ mình. Chính bản thân mình cũng đã đáp ứng, sẽ thay y yêu thương một người

“Người không sao chứ?”

Lê Nam Tinh nghiêng người, thấy khuôn mặt nửa ngủ nửa thức của Chu Thiên Tứ, lúc này mới ý thức được mình đang ở bệnh viện. Vừa rồi đúng lúc Thích Thiệu Thương với Hoàng Kim Lân giằng co, bản thân Lê Nam Tinh dường như đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

Đôi mắt đau quá, Lê Nam Tinh lấy tay che mắt lại, “Cám ơn người hôm nay đã cứu ta”, y nói.

Chu Thiên Tứ cười cười, “Không có gì. Người bình an là tốt rồi”. Hần cũng không muốn hỏi lại xem cái người tinh tế ôn nhu này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì.

Giờ phút này, biểu tình yếu ớt của Lê Nam Tinh khiến người ta thấy khó có thể mở miệng truy hỏi bất cứ điều gì.

‘Thích sir đâu ?’

‘Ồ, hần đi lo liệu thủ tục nhập viện cho người. Đôi mắt của người có chút không ổn, bác sĩ nói người lúc đó té xỉu chính là vì nguyên nhân này. Tên họ Hoàng chết tiết kia Lần này tiện nghi hần. Lần sau gặp lại, ta nhất định phanh thầy hần ra!’

Lê Nam Tinh cười cười, còn muốn nói điều gì nữa nhưng cửa đã mở ra, Thích Thiệu Thương bước vào.

Chu Thiên Tứ đứng dậy, ‘Ca’.

‘Thiên Tứ, ta có chút chuyện muốn hỏi Nam Tinh, người đi mua giúp Nam Tinh chút gì ăn đi’.

Chu Thiên Tứ gật gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài. Thích Thiệu Thương ngồi xuống bên Lê Nam Tinh.

‘Thích sir... Thật xin lỗi... ‘ Lê Nam Tinh nhẹ giọng nói.

‘Không việc gì, ta cũng không nghĩ tới hần lại ở đó, còn biến người thành như vậy, có lỗi phải là ta’. Thích Thiệu Thương lắc đầu, ‘Nam Tinh, ta có chuyện muốn hỏi người, người nói thật cho ta biết, được không ?’

Lê Nam Tinh nhìn Thích Thiệu Thương, trong mắt hần thoáng hiện một tia bi thương không che giấu được.

‘Người quen người Hoàng Kim Lân đã nhắc đến sao ?’

Trong mắt Lê Nam Tinh hiện lên một tia mê mang.

‘Cố Tích Triều ?’ Lê Nam Tinh dò hỏi một cách thận trọng.

‘Đúng vậy’, Thích Thiệu Thương gật đầu.

‘Không biết’, Lệ Nam Tinh nhẹ nhàng lắc đầu, ‘Nhưng là, có lẽ ta với y lớn lên rất giống nhau đi? Lần đầu tiên gặp ta, Thích sư người nhận sai, hôm nay Hoàng Kim Lân cũng nhận sai Ta nghĩ thế giới này thật kỳ quái, sao lại có hai người có thể giống nhau đến vậy?’

Thích Thiếu Thương nhìn khuôn mặt Lệ Nam Tinh. Rất giống. Trừ bỏ những đường cong hơi nhu hòa một chút, màu da so với Tích Triều đen hơn một chút, còn lại, quả thực giống nhau như đúc. Mình với Chu Thiên Tứ là huynh đệ thì còn lý giải được, mà Lệ Nam Tinh ở trước mặt này... Thích Thiếu Thương chưa bao giờ nghe Cố Tích Triều nói y có huynh đệ. Tích Triều rất kiêng kị nói đến chuyện gia đình, Thích Thiếu Thương chỉ biết mẹ Cố Tích Triều khi sinh ra y là một kĩ nữ. Trên tư liệu nói Lệ Nam Tinh lớn lên ở cô nhi viện, hai người này có thể có liên hệ như thế nào?

‘Thích sư...’, Lệ Nam Tinh đột nhiên ngắt đầu, ‘Cố Tích Triều Là người người trân trọng, thương yêu nhất sao?’

8. Chương 7

“Người nói xem, nhân sinh nếu chỉ như lần gặp ban đầu, có phải sẽ tốt hơn không?”

“Hắn, cứ làm Thích đại đô đốc của hắn, ta, tiếp tục im lặng nằm vùng, sau đó từ chức, ra nước ngoài, cả đời cũng không trở lại ...”

“Hắn là sai lầm của ta, nhưng bản thân ta, dù có làm thế nào cũng không trốn được sai lầm ấy”.

“Mạng của ta, nhất định là của hắn...”

“Cái gì tình phu thê...”

“Ta... mới không muốn cùng hắn ... giống như tình phu thê, sinh tử tương hứa...”

“Ta muốn hắn ... hảo hảo sống sót”.

Thích Thiếu Thương đứng trước cửa sổ, im lặng, giống như một pho tượng thủy tinh mong manh.

Trên ngón tay, điều thuốc đã cháy gần hết.

Khi ánh lửa lập lòe sắp chạm tới ngón tay Thích Thiếu Thương, Chu Thiên Tứ kịp thời xuất hiện, thân thủ tước đi điều thuốc Thích Thiếu Thương đang kẹp trên tay.

“Người nghĩ tới ai thế? Hồn đều rớt ra rồi!” Chu Thiên Tứ thở dài, “Không sao chứ?”

“Không có gì”, Thích Thiếu Thương cười cười, “Hôm nay đã tới gặp Lệ Nam Tinh chưa?”

“Ân, Nam Tinh hồi phục rất nhanh, hắn là không có trở ngại gì đâu”. Chu Thiên Tứ cười đến vô cùng vui vẻ, “Lần này xem như hữu kinh vô hiểm đi!”

“Ồ ... Vậy Lệ Nam Tinh khi nào thì xuất viện a?”

“Ngày mốt đi”, Chu Thiên Tứ nghĩ nghĩ rồi nói.

Thích Thiếu Thương lặng lẽ nhìn hắn.

Chu Thiên Tứ đang cười. Hắn vẫn cười đến vui vẻ như vậy.

Cực kỳ giống mình khi nhìn Tích Triều, giống như khi đứa nhỏ ăn vụng kẹo thành công nở nụ cười sáng khoái.

“Đến đến đến

chúc mừng Lệ Nam Tinh xuất viện!”

Mục Cưu Bình lớn giọng làm Chu Thiên Tứ điếc hết cả lỗ tai, “Lão Bát người muốn chết à? Lỗ tai ta cũng bị người làm cho điếc rồi!”

“Hắc hắc, Nam Tinh xuất viện, đây là chuyện tốt a! Nếu không chúng ta liên hoan chúc mừng làm gì?” Mục Cưu Bình cười nói.

“Cám ơn các người”, Lệ Nam Tinh cười cười vỗ vỗ bả vai Mục Cưu Bình, “Lần này... Khiến các người thêm phiền toái rồi”.

“Nói gì thế!” Nguyễn Minh Chính cười nói, “Chúng ta đều là người một nhà, còn nói cái gì phiền toái, cái gì không phiền toái chứ? Có phải không, Thích đại đương gia?”

“A?! Xưng hô kinh điển a!” Chu Thiên Tứ vỗ tay một cái, “Tổ của chúng ta nên cải danh thành ổ thổ phỉ đi thôi!”

Mọi người cười vang một trận. Lệ Nam Tinh cũng nở nụ cười.

“Vậy thì để Hồng Bào làm trại chủ phu nhân đi!” Mục Cưu Bình nói xong, mọi người càng cười lớn. Nguyễn Minh Chính đỏ mặt, đuổi theo Mục Cưu Bình đang chạy, “Lão Bát chết tiệt, xem hôm nay ta xử người thế nào!”

Thích Thiếu Thương cười cười thản nhiên, mà cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Cổ Tích Triều của hắn đã tới một nơi xa lạ như vậy!

Người đã chết, chính là thân cát bụi lại trở về với cát bụi, ai có thể cùng ai một đời nhớ mãi không quên? Ở nơi này, trừ Thích Thiếu Thương hắn ra, còn có ai nhớ rõ trên đời này đã từng có một người tên Cổ Tích Triều?

Nếu có một ngày, đến cả mình cũng quên mất cái tên này, thì phải làm sao đây?

Thích Thiếu Thương ngẩng đầu, lại nhìn đến Lệ Nam Tinh không biết từ khi nào đã tránh khỏi những tiếng ồn ào náo động, lẳng lặng ngồi im, ánh mắt nhìn xa xa, như xuyên qua thời gian, đập bằng những cách trở, trong đó có một loại thản nhiên đến bi thương.

Bị người khác quên đi, trong mắt đều sẽ có bi thương.

Trong mắt Tích Triều, cuối cùng cũng chỉ còn lại bi thương.

Tích Triều....? Cả thân mình Thích Thiếu Thương run rẩy, trong đầu một mảng lớn ầm ầm đổ vỡ.

Y là Lệ Nam Tinh...

Không phải Tích Triều.....

Nam Tinh.....

Nam Tinh.....

Thích Thiếu Thương ép mình quay đi, nhìn về phía những người khác.

Chu Thiên Tứ tâm hồn cũng đã không còn thuộc về mình nữa, tất cả ánh mắt của hắn đều dành cho Lệ Nam Tinh, một phút không rời.

Thích Thiếu Thương không biết bản thân mình nên đối diện với tình huống hiện tại thế nào cho phải.

Toàn bộ cuộc sống của hắn đã hoàn toàn rối loạn mất rồi.

‘Hồng Bào có phải hay không thích người?’

Chu Thiên Tứ nói ra một câu khiến Thích Thiếu Thương sửng sốt.

‘Người nói nhầm cái gì thế?’ Đem ly sữa uống cạn, Thích Thiếu Thương thuận tay lấy bát súp đưa cho Chu Thiên Tứ, ‘Ta đi ngủ, mặc kệ người’.

‘Hắc hắc, ta thấy nàng đi theo người đã lâu rồi, trong ánh mắt ngoài người ra không còn ai khác, đây không phải thích thì là gì?’ Chu Thiên Tứ đuổi theo Thích Thiếu Thương vào đến tận phòng, xóc chân lên, ‘Lão ca người đừng có trốn a...’

‘Trong mắt không có người khác... Ta thấy trong mắt người ngoài Lệ Nam Tinh ra cũng không còn ai khác!’ Thích Thiếu Thương lườm hắc một cái.

Ai ngờ Chu Thiên Tứ lập tức đỏ mặt.

‘Người đỏ mặt cái gì?’ Thích Thiếu Thương hỏi.

‘Ta cũng không biết sao lại thế này?’ Chu Thiên Tứ lí nhí nói.

‘Thích Nam Tinh sao?’ Thích Thiếu Thương hỏi.

Chu Thiên Tứ không nói.

Là yêu Lệ Nam Tinh sâu sắc đi.

Ca ca còn không hiểu rõ người hay sao.

Chính là khi người thích một người, ánh mắt theo thói quen sẽ không thể rời đi.

Chính là khi người thấy y xảy ra chuyện, đến mạng mình cũng không tiếc, lập tức kích động muốn đi cứu y.

Bộ dáng người cũng giống như khi ca ca yêu Tích Triều vậy

Mà y ... Lại cực kì giống Tích Triều....

Kia, y là Tích Triều đã trở về sao ?

9. Chương 8

“Nam Tinh a?!”

“Nam Tinh?”

“Tiểu Nam Tinh...”

Sáng sớm, cả văn phòng đều tràn ngập những hành vi quỷ dị của vị đồng nghiệp Chu Thiên Tứ này. Lệ Nam Tinh nhìn hắc, hắc tuyến đầy mặt, bất đắc dĩ cười, ‘Người làm sao vậy? Gọi ta nhiều lần lắm rồi!’

‘Thật vậy sao? A, ha ha.... Ta quên mất’, người nào đó ngây ngô cười.

Mọi người đều bị những lời này của hắc đã kích sâu sắc, ai nấy trên mặt cũng lộ ra một biểu tình khinh bỉ!

Chu Thiên Tứ sờ sờ đầu, ‘Cái kia, ta có văn kiện cần đánh máy gấp, giúp ta một chút được không a?’

‘Ấn, biết rồi, để đó đi’, Lệ Nam Tinh vẫn ôn nhu cười cười, vẻ mặt bình tĩnh nhàn nhạt.

‘Ấn ... Cái kia, còn có Ta ngày hôm qua mới có hai tấm vé xem biểu diễn... là Eason đấy ... Người có muốn đi cùng không a?’

‘Thật vậy sao?’ Lệ Nam Tinh kinh ngạc ngẩng đầu, ‘Vé của hắc rất khó mua, người như thế nào có được?’

‘Một người bạn của ta mua, nhưng lại không đi được, liền cho ta...’, cứ đùa! Trời mới biết hắc vì hai chiếc vé này đã lao tâm khổ tứ thế nào, phải xuất ra cả một thân công phu còn chưa tính, ngay bản thân hắc cũng sắp sứt đầu mẻ trán rồi.

‘Là thứ sáu. Đi không?’

Buổi tối thứ sáu đã hẹn lúc bảy giờ, Chu Thiên Tứ lục tục chuẩn bị để tới sớm chờ y trước cửa.

Chu Thiên Tứ ở nhà chọn quần áo đến cả Thích Thiều Thương cũng muốn hôn mê, nói thẳng ra, đến cả nữ sinh chắc cũng không phiền toái đến vậy. Cuối cùng, Thích Thiều Thương không nói thêm một lời, ném ra một bộ đã được phối hợp hoàn hảo, Chu Thiên Tứ vừa nhìn thấy đã lập tức hài lòng, trực tiếp mặc vào, ‘Ta nói, nhìn không ra lão ca ngươi lại có năng lực phối hợp quần áo tài tình đến vậy a!’

‘Đây không phải ta làm’, Thích Thiều Thương nhẹ giọng nói, má lúm đồng tiền trên mặt chợt nhợt nhạt.

Là Cố Tích Triều ? Chu Thiên Tứ cuối cùng cũng không hỏi. Hẳn biết, nhất định là người đó.

‘Thiên Tứ !’, Chu Thiên Tứ thần trí lơ đãng, chợt bên tai vang lên thanh âm của Lê Nam Tinh, ‘Ngượng ngùng... ngươi chờ lâu chưa ?’

Chu Thiên Tứ quay đầu lại, thấy Lê Nam Tinh cười cười đi tới, bộ dáng đầy vẻ hối lỗi.

Tối nay Lê Nam Tinh mặc một chiếc áo khoác màu xanh.

Chu Thiên Tứ chưa từng thấy Lê Nam Tinh mặc quần áo màu này, nhất thời cảm thấy có điểm ngoài ý muốn. Cảm giác thực độc đáo... nhưng không giống với loại bình tĩnh, đậm mực của Lê Nam Tinh, mà lại có cảm giác ... lạnh lùng, cao ngạo!

Lê Nam Tinh nhìn thấy Chu Thiên Tứ cũng ngẩn người ra, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, cùng Chu Thiên Tứ tiến vào.

‘Sau đây sẽ là bài hát người đến người đi ——’

Khúc nhạc dạo vang lên, tiếng đàn sươg cầm réo rắt quen thuộc, người trên sân khấu nhẹ nhàng cất tiếng hát. Giai điệu da diết tràn ngập khắp căn phòng.

‘Bằng hữu đã đi

Người mới thăng quan

Nâng chén đến sớm mai còn chưa đủ

Dùng hết tâm cơ lập thủ

Nói với ta chuyện ở phía sau

Nói với ta bạn trai người có việc vội

Cuối cùng cũng chỉ là cái cớ

Nói triền miên nói mãi

Nói đến rốt cuộc rượu uống cũng say.

Tình lữ cũng đi

Người mới thất tình khóc khô nước mắt

Người đến trước mặt ta thú nhận

Khiến lòng ta tịch mịch cô liêu

Người bỏ xuống niềm tin nơi hắn

Ta biết ta cũng chẳng có được người

Nhưng ta và người, ít nhất sau này cũng trở thành mật hữu

Nhắm lại hai mắt, người sớm tối hoài niệm ai ?

Cho đến khi người mở mắt ra

Ai sẽ bên người đến cùng đời mãn kiếp ?

Cảm kích chốn sân ga

Nơi có đài ngắm trăng từng khiến ta rơi lệ

Ôm không được vào lòng, cũng sẽ nhớ mãi về ai
Dù không hạnh phúc ta cũng lưu trong cơ thể
Tình yêu nếu như tin là đã đủ,
Vĩnh viên sẽ chẳng rời ta đi.
Người hôm nay vì cái gì còn muốn tìm bầu bạn?
Ai cũng rời đi
Mới vừa mẹn nhau người nói chúng ta còn chưa đủ
Vì cái gì phải lấy cớ ấy mà buông ta
Người giấu ở sau lưng tấm thiệp hồng
Ta dẫu có khổ tâm cũng nào nói được
Đi khắp chốn giải sầu mà chẳng thể vui lên
Nhắm lại hai mắt, sớm tối ta hoài niệm ai ?
Cảm kích chốn sân ga
Nơi có đài ngắm trăng từng khiến ta rơi lệ
Ôm không được vào lòng, cũng sẽ nhớ mãi về ai.
Ngày không vui rồi cũng sẽ vụt đi
Tình yêu, nếu ta đã mong vĩnh hằng
Nó sẽ không bỏ ta mà mất
Chẳng cần ai miễn cưỡng ai đâu.
Tình yêu nếu không thể nắm chặt trong tay
Sao không bỏ vào trong lòng để giữ?
Thời gian cũng đi
Vừa thấu hiểu thế nào là tình ái
Ta đã bắt đầu cùng người nắm tay đi
Bỏ lại tất cả sau lưng
Mái tóc dài xinh đẹp cũng chưa dừng nơi tay ta vuốt nhẹ
Chén rượu vui này ta cùng người cạn đến mai sau'
Bài hát kết thúc nhưng tâm hồn Chu Thiên Tứ dường như vẫn còn lơ lửng tận chốn nào. Người xem chung quanh cuồng nhiệt vỗ tay. Chu Thiên Tứ cũng vỗ tay ủng hộ, nhưng lại cảm thấy người bên cạnh im lặng đến dị thường.
Nghĩêng người nhìn sang, cảnh tượng trước mắt khiến Chu Thiên Tứ chấn động.
Lệ Nam Tinh rơi lệ.
Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, hai người đi ra, lẳng lặng cùng bước trên đường.
'Vừa rồi người sao vậy?' Chu Thiên Tứ trầm mặc một lát, tiến lên giữ chặt cánh tay Lệ Nam Tinh.
'Không có gì. Ta nghe bài hát kia ... đột nhiên trong lòng rất khó chịu', Lệ Nam Tinh cười khổ, 'trong lòng có cảm giác rất đau...'
Rất đau....

Tựa như hôm nay thấy người ... bỗng thấy thật khổ sở...

Tựa như ... thật lâu trước kia, cảnh tượng như vậy ... rõ ràng trước mắt...

‘Người...’, Chu Thiên Tứ còn chưa kịp nói gì, đã cảm thấy xung quanh một trận lạnh run, mưa to cũng rất nhanh trút xuống.

‘Uy, ta nói, tới nhà ta đi! Ở ngay phía trước thôi!’

Chu Thiên Tứ túm lấy tay Lê Nam Tinh, kéo Lê Nam Tinh chạy về phía trước. Mưa càng rơi càng lớn, gió càng thổi càng mạnh. Chu Thiên Tứ kéo Lê Nam Tinh chạy một đoạn ngắn thì về tới nhà, nhưng hai người cũng đã ướt rượt.

‘Vào nhà của ta đi, xem ra mưa hôm nay cũng chưa ngừng ngay được!’, Chu Thiên Tứ đưa Lê Nam Tinh vào nhà, nói.

‘Rất phiền toái cho các người. Ta chờ mưa ngớt rồi đi là được’, nước từ trên gương mặt hơi nhọt nhọt Lê Nam Tinh chảy xuống.

‘Không việc gì! Chỉ có ta với lão ca thôi mà, vẫn còn phòng trống’, Chu Thiên Tứ cười cười, ‘Người phải cẩn thận đừng để bị cảm, nếu không tội lỗi đều là do ta đó!’

Lê Nam Tinh cũng cười, ‘Ta đây buổi tối mộng du mong người cũng đừng lấy làm sợ!’

‘A!’, Chu Thiên Tứ reo lên như phát hiện được tân đại lục, tiến đến bên Lê Nam Tinh, ‘Nam Tinh, tóc người này ...’

Lê Nam Tinh vuốt nhẹ những sợi tóc hỗn độn, cười khổ, ‘Cứ nước dính vào là sẽ cuộn lại như vậy, không có biện pháp’

Chu Thiên Tứ chăm chú nhìn Lê Nam Tinh một lát, cuối cùng ghé sát vào gần mặt y, nhẹ nhàng nói, ‘Thủy quái!’

‘Chu Thiên Tứ!’, Lê Nam Tinh dở khóc dở cười.

Sờ soạng tìm chìa khóa mở cửa, Chu Thiên Tứ đưa Lê Nam Tinh vào nhà, bật đèn đại sảnh, ‘Ca! Ta đã về!’

‘Có phải Thích sir đã ngủ rồi?’, Lê Nam Tinh nhẹ giọng hỏi, ‘Đừng đánh thức hần!’

‘Hần có là quý mới ngủ giờ này!’ Chu Thiên Tứ nhăn mặt.

‘Đã về?’ Quả nhiên, Thích Thiếu Thương cầm ly sữa, mặc áo ngủ đi ra, ‘Bên ngoài trời mưa, ta còn ...’

‘Choang...’

Ánh mắt Thích Thiếu Thương vừa chạm đến Lê Nam Tinh, trong nháy mắt, ly sữa trên tay hần lặng lẽ rơi xuống đất.

‘Ca?’ Chu Thiên Tứ ngẩn ra, vừa định tiến lên, đã thấy Thích Thiếu Thương gần như phát điên xông tới túm chặt hai cánh tay Lê Nam Tinh, cơ hồ khàn cả giọng, ‘Quần áo ... quần áo này ... người làm sao mà có?!’

(Bài hát “Người đến người đi” của Eason Chan ta dịch dựa trên QT, tìm trên mạng cũng ko thấy có lời, nên so với bản gốc cũng ko biết là *e hèm* có được 50% ko nữa?!!)

10. Chương 9

“Tích Triều, người thích Eason ca đi ~”

“Đúng vậy a ... thì sao?”

“Xem này, vé buổi biểu diễn!”

“Thích đại đương gia, người a, mua khi nào thế?”

“Hắc hắc hắc ...”

“Người đến người đi, Tích Triều.... khúc ca này dễ nghe a!”

“Người mặc quần áo này rất đẹp, ta thấy màu xanh đặc biệt rất hợp với người! Về sau mặc thường xuyên a ~”

Thiếu Thương ... Ta muốn cùng người một chỗ.

Mãi mãi, cùng một chỗ...

Chính là ... Chính là...

“Quần áo người từ đâu mà có?!”

Thích Thiếu Thương gần như đã điên cuồng, gào thét chói tai, như muốn đem Lê Nam Tinh xé nát ra vậy.

“Ca! Ca a! Người đừng như vậy!” Chu Thiên Tứ thấy tình thế cấp bách, thân thủ đến chặn lại, nhưng làm sao cũng không kéo được tay Thích Thiếu Thương lúc này đã phát cuồng.

“Buông tay ... đau... buông tay... Thiếu Thương... Thiếu Thương!!”

Thiếu Thương.

Trong nháy mắt, ánh mắt của Lê Nam Tinh trở nên bàng hoàng kinh ngạc.

Vì cái gì... lại gọi hắn là Thiếu Thương?

“Nam Tinh...”

“Người nhớ kĩ ... Người chính là đệ đệ của ta ... Là đệ đệ của Cố Tích Triều...”

“Ta muốn người hảo hảo sống sót... hảo hảo yêu một người...”

“Thay ta yêu thương hắn...”

“Thích... Thiếu... Thương...”

Thích Thiếu Thương ngây người, hai tay lập tức buông thõng xuống. Lê Nam Tinh ngã xuống sàn, cả người run rẩy.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Môi Thích Thiếu Thương run rẩy, thanh âm gần như tiếng khóc nghẹn ngào, khản đặc cất lên xé gan xé ruột, “Người với Tích Triều... Rốt cuộc sao lại thế này?”

Lê Nam Tinh kinh ngạc nhìn Thích Thiếu Thương.

Trong lòng ... đau quá, đau quá...

Không đúng... Không đúng... Ngày hôm nay hết thấy đều không đúng... Từ lúc thấy Chu Thiên Tứ, trang phục của hắn không hiểu sao khiến Lê Nam Tinh chấn động ... từ khi biết là buổi biểu diễn của Eason, lại không tự giác cầm chiếc áo khoác màu xanh lên ... Vì cái gì? Rõ ràng là ... muốn lẳng lặng thay ca ca bảo hộ hắn cả đời a!

Đôi mắt Lê Nam Tinh dâng lên một trận đau nhức ——

“Ca...”

Lê Nam Tinh thấp giọng thì thào, nước mắt rốt cuộc tràn mi trào ra.

Thích Thiếu Thương lập tức toàn thân kịch chấn (chấn động kịch liệt) ——

Mà Chu Thiên Tứ, vào thời khắc này, chỉ có thể lặng im tiếp nhận một sự thật.

Lê Nam Tinh, chính là đệ đệ của Cố Tích Triều.

“Ba năm trước đây... Ta với ca ca tình cờ quen biết nhau ... Ca ca khi đó đang nằm vùng, ta lo lắng nên khuyên ca ca đừng làm nữa... Ca ca lại nói bản thân mình, với cuộc đời này không còn gì để băn khoăn, lưu luyến cả ... trừ bỏ ta... cùng Thích đại ca...”

Thích Thiếu Thương quay mặt về phía cửa sổ nên không thể thấy rõ biểu tình trên mặt hắn lúc này. Mà Chu Thiên Tứ, lẳng lặng đứng bên Lệ Nam Tinh, dường như đã ngủ gật.

“Đôi mắt của ta có bệnh... Ca ca hắn ... Đã ký qua giấy quyên tặng cơ quan...” Lệ Nam Tinh ngẩng đầu, sắc mặt đã trắng bệch, “Ta không biết ca ca vì cái gì lại lựa chọn quyên đôi mắt ... Ta chỉ biết... Có một ngày ca ca tới nhà ta, cùng ta uống rượu... Ca ca nói rất nhiều điều kì quái...”

“Ca ca nói, nếu ca ca mất... Thay ca ca chiếu cố Thích đại ca...”

‘Ta thấy rất kì quái, không hiểu sao ca ca lại làm vậy... Nhưng đột nhiên ta thấy rất đau đầu... Sau đó thì ngất đi...’

‘Là bệnh mắt của ta tái phát rồi té xỉu... Sau khi tỉnh lại, đôi mắt của ca ca... Đã cho ta... Mà ca ca lại...’

‘Bác sĩ nói cho ta biết... Ca ca đã hi sinh vì nhiệm vụ... Vì thế ta học xong, tìm đến Thích đại ca...’

Lệ Nam Tinh chưa xót cười. Nước mắt lăn chả không ngừng rơi xuống.

‘Ta đáp ứng ca ca... thay ca ca chiếu cố Thích đại ca...’

Thanh âm của Lệ Nam Tinh nhỏ đến không thể nghe thấy, mà lọt vào tai lại như sấm sét vậy.

Thích Thiếu Thương nhìn Lệ Nam Tinh.

Đã bao nhiêu lần, người hắn ngày đêm mong nhớ biến mất trong cơn mộng ảo, hắn bàng hoàng rơi nước mắt mà tỉnh lại.

Tích Triều ... Tích Triều... Người làm cái gì vậy? Ngay cả chết cũng không để ta cùng đi sao?

Trước mắt chỉ còn lại Lệ Nam Tinh, thân nhân duy nhất của Cố Tích Triều.

Như vậy, về sau sẽ thế nào?

Về sau...

‘Về sau ta sẽ chiếu cố người’.

Lệ Nam Tinh đột nhiên bị một đôi bàn tay to hữu lực ôm gắt gao vào trong lòng.

Chu Thiên Tứ lẳng lặng ôm y.

‘Hãy để ta coi chừng người, Nam Tinh ...’

11. Chương 10

“Để ta coi chừng người —— “

“Cả đời coi chừng người ——“

Khi Lệ Nam Tinh tỉnh lại đã là sáng hôm sau.

Đầu óc y vẫn như còn trong mộng, nửa tỉnh nửa mê. Lệ Nam Tinh ngồi trên giường sắp xếp lại suy nghĩ của chính mình. Cảm giác kì quái đột nhiên dâng lên, làm thế nào cũng không buông xuống được.

“Ta nói, Nam Tinh a, ăn điểm tâm thôi!”

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân bưng bình, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Là thanh âm của Chu Thiên Tứ, Lệ Nam Tinh nghĩ vậy, vội xuống giường, ra khỏi phòng ngủ.

‘Xem này, ta làm món người thích ăn nhất, nhanh đi rửa mặt rồi quay lại ăn

’”. Chu Thiên Tứ vẫn giống như trước đây, vẻ mặt như ánh mặt trời chào đón y, chiếc tạp dề trên người khiến hắn trông như một tức phụ. Lệ Nam Tinh thấy bộ dạng này rất buồn cười, gật gật đầu, vì không muốn để hắn thất vọng nên ăn sạch sẽ điểm tâm hắn đã làm. Sau đó hai người cùng đến cảnh cục, lúc tan tầm lại cùng nhau trở về nhà. Trước kia ngôi nhà này là của Lệ Nam Tinh, hiện tại, nơi này là nhà của hai người.

‘Để ta coi chừng người, cả đời’.

Lệ Nam Tinh không đủ nhẫn tâm cự tuyệt yêu cầu này của Chu Thiên Tứ. Lệ Nam Tinh không nói đáp ứng, cũng không nói rằng mình cự tuyệt. Vì cứ do do dự dự như vậy, nên Chu Thiên Tứ liền cùng Lệ Nam Tinh thuận theo tự nhiên mà ở một chỗ.

Lệ Nam Tinh kỳ thật cũng không rõ chính mình đã trải qua chuyện gì? Sau khi trở lại bên Thích Thiểu Thương, chủ ý là muốn thay ca ca bảo hộ Thích Thiểu Thương cả đời. Vì cái gì, sau khi nghe Chu Thiên Tứ thổ lộ, không thừa nhận, nhưng cũng không chống cự, đã tự mình hoàn toàn rời Thích Thiểu Thương mà đi? Hơn nữa, lại là cam tâm tình nguyện rời đi như vậy?

Lệ Nam Tinh với Chu Thiên Tứ ở chung một chỗ, có hạnh phúc, cũng có khoái hoạt. Chu Thiên Tứ luôn tươi cười, luôn đem cho y biết bao kinh hỉ, chưa bao giờ khiến Lệ Nam Tinh buồn rầu. Tim của hắn, toàn bộ đều dành cho Lệ Nam Tinh. Ca ca của Lệ Nam Tinh chết đi, đáng lẽ ra người yêu sẽ trở thành thân nhân duy nhất. Nhưng Lệ Nam Tinh biết, chính mình không cảm thấy như vậy. Lòng, vẫn luôn luôn kêu gào, vẫn luôn luôn nhắc nhở, vẫn luôn luôn lặp lại một thanh âm: Thích Thiểu Thương.

Thích Thiểu Thương.

Đó là người ca ca Cố Tích Triều đến trong mộng cũng khắc khoải mong nhớ, là người ca ca đến chết cũng không thể buông tay. Có lẽ ca ca đã yêu quá sâu! Có lẽ bởi vì ca ca trước khi chết đã nói với y vô số lần, thay ca ca hảo hảo yêu nam nhân trẻ tuổi nhưng đã trải qua vô vàn đau thương này, nên Lệ Nam Tinh vẫn không thể đem chính mình giao cho Chu Thiên Tứ? Cả thể xác và linh hồn đều không.

Sau khi Lệ Nam Tinh chấp nhận Chu Thiên Tứ, y cũng rất ít qua lại hay gặp gỡ Thích Thiểu Thương. Cho dù có thấy, cũng chỉ là từ xa xa nhìn lại. Là xa xa, không thể đến gần thêm chút nào nữa. Lệ Nam Tinh luôn cảm thấy sự tồn tại của mình đáng xấu hổ. Lệ Nam Tinh đột nhiên hoảng sợ phát hiện ra, những khi mình và Chu Thiên Tứ ở cùng một chỗ, tất cả tâm trí đều là Thích Thiểu Thương. Thích Thiểu Thương, muốn lái đi cũng không được, tất cả, đều là Thích Thiểu Thương.

Lệ Nam Tinh cảm thấy mình giống như bị thôi miên, bị trúng độc vậy, toàn bộ trong lòng cũng đều là tồn tại của Thích Thiểu Thương. Lệ Nam Tinh nhiều lần tự nói với chính mình, hình bóng của ca ca Cố Tích Triều, Thích Thiểu Thương đã khắc sâu vào tâm khảm, có lẽ sẽ không bao giờ nữa... có thể tiếp nhận y. Người Thích Thiểu Thương yêu chỉ có duy nhất một, là ca ca...

Rốt cuộc thì Lệ Nam Tinh cũng lại bắt đầu rơi nước mắt, không ý thức được, mà cũng không thể khống chế được.

Lệ Nam Tinh luôn luôn nằm mơ, một giấc mơ giống hệt nhau, giấc mơ về tình phu thê. Đã bao nhiêu lần, có thanh âm của một người trong mộng vang lên, rất nhẹ nhàng, rất chân thực, mà cũng rất rõ ràng, giống như đã ăn sâu vào tiềm thức, như một loại trí nhớ Lệ Nam Tinh lái đi không được.

“Vốn không thể cùng nhau làm cây liên cành

Mà chẳng hiểu tại sao

Ta vẫn gắt gao quấn quanh nhau đời đời kiếp kiếp

Vĩnh viễn chẳng phân ly?

Vì vẫn còn đó tình phu thê

Còn đó tình yêu ta sinh tử tương hứa

”

Khi chưa trở lại bên cạnh Thích Thiếu Thương, giấc mộng ấy luôn dừng lại tại thời điểm này. Nhưng gần đây, thanh âm quen thuộc ấy lại tiếp tục nói gì đó, một lần một lần, như khơi lại những dấu vết đã chôn sâu dưới đáy lòng.

“Người lại ở đó đông dài, réo rắt cái thứ ngôn luận gì nữa?!”

‘Về sau ngày ngày ta đều gọi người như vậy, ngày ngày đều khiến người hạnh phúc như thế, được chưa? Ta hiện tại phải về cảnh cực a, người trước hết buông ra để ta đi được không?’

“Ta biết, người đừng quá lo lắng”

“Người chớ có quên ta vừa rồi nói cái gì a”

... Về sau ngày ngày ta đều gọi người như vậy, ngày ngày đều khiến người hạnh phúc như thế...

Lệ Nam Tinh cả trong mộng nước mắt cũng lăn rơi. Tỉnh lại, y thấy Chu Thiên Tứ đang ngồi bên giường coi sóc mình.

‘Nam Tinh...’, gương mặt cười lên sáng lạn như ánh mặt trời của Chu Thiên Tứ lúc này đây lại trở nên vô cùng điềm tĩnh. Hắn nhẹ nhàng thân thủ vỗ vỗ vai Lệ Nam Tinh, ‘Ta nghĩ, chúng ta nên hảo hảo nói chuyện...’

‘Thiên Tứ’, Lệ Nam Tinh nhìn hắn, chưa xót mỉm cười.

‘Người không muốn thương tổn ta, cho nên không cự tuyệt ta, ta cũng biết’, Chu Thiên Tứ thở dài một hơi, trên khuôn mặt vừa mang nét đau đớn, lại có tia thần nhiên, nhưng cũng vô cùng dứt khoát rõ ràng. ‘Nam Tinh, ta ... Nguyên lai ta vẫn nghĩ người là vì Cố đại ca nên vẫn không thể nào quên ca ca ta...’. Hắn khép mắt lại, cười khổ, ‘Chính là, ta càng ngày càng không thể tiếp tục suy nghĩ như vậy... Người với ca ca ta, ngay từ đầu, đã là một loại tình cảm cõi không ra rồi’.

Lệ Nam Tinh nhìn hắn, trong đôi mắt quang mang tựa hồ mang theo một tia nghi hoặc.

‘Giống như người hiện tại...’ Chu Thiên Tứ thân thủ nhẹ nhàng xoa xoa đôi mắt đã nhắm lại của hắn, ‘Nam Tinh, người vĩnh viễn là một người không đành lòng thương tổn người khác, nhưng là, có lẽ chính người cũng không biết, đôi mắt quang mang của người, cuối cùng lại khiến ta có một loại ảo giác ... Cảm giác người vĩnh viễn chưa từng thuộc về ta một chút nào. Ngay từ đầu người đã nên cùng ca ca ta ở một chỗ...’ Hắn dừng một chút, ‘Người biết không? Ta đã ép chính mình không thừa nhận điều này, chính là, tình cảm của người đối với ca ca ta, đến chính người cũng không biết nó sâu đậm đến thế nào đâu!’

‘Thiên Tứ...’ Lệ Nam Tinh nhẹ nhàng gọi tên hắn, ‘Thực xin lỗi... Ta...’

‘Để cho ta... Cứ như vậy ôm người một lần ... một lần thôi, có được không?’

Chu Thiên Tứ nhẹ nhàng đưa tay qua người Lệ Nam Tinh, lặng lẽ nhìn y.

Lệ Nam Tinh nhắm mắt lại, khẽ gật đầu.

Chu Thiên Tứ vươn tay, lặng lẽ đem Lệ Nam Tinh ứng vào trong ngực.

‘Nếu người thực sự có thể khiến ca ca ta hạnh phúc, người nhất định phải cho hắn hạnh phúc ...’

Chu Thiên Tứ nhẹ nhàng tựa đầu chôn ở bả vai Lệ Nam Tinh.

‘Người biết không Nam Tinh, ta kỳ thật ngay từ đầu đã biết mình không thể thay thế được ca ca...’

‘Chính là ta cảm giác được, người... có thể cho hắn hạnh phúc’

‘Chỉ tiếc, Chu Thiên Tứ ta, làm thế nào cũng không thể có được tình phụ thê với Lệ Nam Tinh a ...’

Nước mắt của Lệ Nam Tinh, rốt cuộc hưng hăng chảy xuống.

12. Chương 11

Chu Thiên Tứ nhìn tài liệu hé ra trước mắt, lẳng lặng thở dài.

Là do một người đã lấy tính mạng của mình để đổi lấy thông tin tình báo này. Ba ngày sau, tại X Building, Hoàng Kim Lâm sẽ mang một lượng lớn súng ống đạn dược, cùng những biên lai, hợp đồng giao dịch buôn bán vũ khí trái phép với bên phía Hàn Quốc tới. Việc hiện tại phải làm là phái người đi theo dõi, bố trí mai phục rồi một mẻ tóm gọn bọn chúng. Lệnh của cấp trên phải xuống, vụ này sẽ do hai đô đốc cao cấp Thích Thiệu Thương và Thiết Du Hạ trực tiếp lãnh đạo tổ của mình hành động.

Lệ Nam Tinh ngồi bên cạnh Chu Thiên Tứ, nhẹ nhàng mở miệng, “Thiên Tứ, hành động lần này rất nguy hiểm”, y dừng một chút, “Ta đã lưu lại đầy đủ tư liệu của bọn chúng. Lần này phía bên Hàn Quốc mang vũ khí sang trao đổi, nhưng ta e, súng cũng không phải mục đích cuối cùng của bọn chúng”.

“Ta cũng đang lo lắng vấn đề này”, Chu Thiên Tứ mở miệng, “Hơn nữa, ca ca ta hai ngày nay, trạng thái không được tốt, ta rất lo lắng...”

“Thích Thiệu Thương làm sao vậy?” Lệ Nam Tinh hỏi.

“Ca ca tôi nào cũng gặp ác mộng”, Chu Thiên Tứ thản nhiên nói, “Sau đó rơi nước mắt gọi tên Cố Tích Triều. Rồi đến khi ca ca tỉnh dậy, nhận ra Cố đại ca đã không còn ở bên, cứ thế ngồi ngơ ngác cho đến tận hừng đông”

“Người không khuyên hấn sao?” Thanh âm của Lệ Nam Tinh cất lên, có chút ảm đạm, chua xót, mà cũng thản nhiên đến bi thương!

“Ta đã khuyên hấn”. Chu Thiên Tứ nhìn Lệ Nam Tinh, một lát sau đột nhiên cười khổ, “Chính là, người có biết hấn đã nói gì không?”

Lệ Nam Tinh im lặng.

‘Ca ca kéo tay của ta, giọng khàn khàn nói, Thiên Tứ, ta mơ thấy Tích Triều vẫn chưa chết’.

Chu Thiên Tứ nhìn thấy trong ánh mắt Lệ Nam Tinh có cái gì đó chột lóe lên.

‘Cứ như vậy, ca ca dần dần suy sụp’. Chu Thiên Tứ im lặng nói.

Lệ Nam Tinh cúi đầu, nhìn tài liệu trên tay lẳng lặng rơi xuống đất, rồi thấm một chút nước trên mặt đất mà trở nên ẩm ướt loang lổ. Ngẩng đầu lên, lại thấy Chu Thiên Tứ đang nhìn y, tựa như muốn nói điều gì, đang định mở miệng thì bị một âm thanh cắt ngang.

‘Nam Tinh, Thiên Tứ’, Thích Thiệu Thương cầm tách cà phê đi vào, sắc mặt trông rất khó coi, nhưng hấn lại vẫn khó khăn bảo trì bộ dáng tươi cười như cũ, ‘Xem xong rồi?’

‘A, phải’, Chu Thiên Tứ nhìn Thích Thiệu Thương, ‘Ca, ta đi lấy cà phê, đầu rất đau’.

‘Ngủ không ngon?’ Thích Thiệu Thương nhìn hấn.

‘Còn không phải do người ép’, Chu Thiên Tứ cười tinh quái, ‘Tháng này WC chẳng phải đều do người chiếm!’

‘A’ Thích Thiệu Thương thực nghe lời, nhưng ánh mắt lộ vẻ âm hiểm nhìn Chu Thiên Tứ, rất có cảm giác ‘quay về ta sẽ xử lý ngươi’! Thích Thiệu Thương quay đầu lại, thấy Lệ Nam Tinh, cười cười, ‘Thế nào? Ba ngày sau có thể giải quyết bọn chúng. Hấn khi dễ ngươi, hận này để ta thay ngươi báo’.

‘Thích đại ca’, Lệ Nam Tinh nhìn đôi mắt hốc hác của Thích Thiệu Thương, ‘Người ngày hôm qua ngủ không ngon sao?’

‘Ấn, có lẽ vậy, ta có chút mệt’, Thích Thiệu Thương thản nhiên trả lời một câu, sau đó cố ý lấy tài liệu đi, ‘Ta đi tìm Thiết Du Hạ để bàn bạc trước một chút, người bận gì thì cứ làm đi. Ba ngày sau nhớ cẩn thận’.

‘...’ Lệ Nam Tinh nhìn bóng lưng Thích Thiệu Thương khuất dần sau cánh cửa, không nén được thở dài. Lệ Nam Tinh quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, một mảnh xanh biếc làm y ngẩn người.

Ngoài cửa sổ ngập tràn một màu xanh biếc. Vào mùa này, cây lá tốt tươi, nhìn ngắm cảnh vật ngoài khung cửa sổ này cũng có thể coi như một loại hưởng thụ. Nhưng lòng Lê Nam Tinh đột nhiên cảm thấy rất bất an. Lê Nam Tinh bỗng nhiên không biết ba ngày sau, liệu mình còn có thể đứng đây ngắm cảnh sắc này nữa hay không? Có lẽ, bóng dáng của mình, đã bắt đầu mờ nhạt!

Thật lâu trước đây khi còn ở Mỹ, những ngày nằm dưỡng bệnh, ngoài lúc rảnh rỗi tán gẫu, y vẫn thường xem sách. Lê Nam Tinh còn nhớ rõ, trong một cuốn sách đã viết, khi người ta chết đi, sẽ tới ảnh quốc.

Ảnh quốc.

Ca ca Cố Tích Triều, nhất định cũng đã đến ảnh quốc rồi?

Lê Nam Tinh đột nhiên thấy đôi mắt mình đau quá. Y nâng tay lên che mắt lại, cắn chặt răng để bảo trì thanh tỉnh. Loáng thoáng có cảm giác thần nhiên, tựa như những chuyện của ba ngày sau, tất cả đều đã kết thúc rồi.

‘Tất cả mọi người nghe cho rõ’, Thiết Du Hạ đứng trước mặt các cảnh viên, gương mặt hoàn toàn bình tĩnh, nhưng cũng mờ nét khẩn trương, ‘Ta nghĩ tính nguy hiểm của nhiệm vụ lần này chắc mọi người đều đã biết, ta cũng không muốn nói nhiều, chỉ hy vọng mọi người thật chú ý, nhất định phải đem Hoàng Kim Lân ra trước công lý!’

Lê Nam Tinh lẳng lẳng đứng ở nơi đó, nhưng y lại không nghe thấy Thiết Du Hạ nói dù chỉ là một câu.

Truyền thuyết nói một người sau khi ra đi, sẽ tới ảnh quốc.

Ca ca thực cô độc.

Nhưng cũng không ai hay.

‘Ta về sau sẽ luôn luôn làm cho người vui vẻ như vậy, được chứ?’

...

Mọi việc diễn ra đều chuẩn xác như tin tình báo đã nhận được, quá trình bắt đầu và kết thúc đúng như đã định liệu. Lệnh bắt Hoàng Kim Lân, bắn nhau, máu tươi chảy tràn, tiếng súng giống như sấm sét vang suốt một ngày, mang đi tất cả chút sinh khí còn lưu lại.

Lê Nam Tinh lưu loát đem súng lên đạn. Một lát sau thì có chuyển biến, Lê Nam Tinh biết Hoàng Kim Lân chạy trốn nhất định là theo hướng này. Khi Lê Nam Tinh vừa chạy tới, trận bắn nhau mới vừa rồi đã khiến cục diện biến thành một mảnh hỗn loạn, bắt cũng không bắt được, chạy cũng không chạy được, ngược lại lại khiến cho Hoàng Kim Lân phát hiện ra lỗ hổng mà trốn ra ngoài. Lê Nam Tinh vứt bỏ hết thấy, vội đuổi theo, cái gì cũng không lo đến, cái gì cũng không chú ý nữa, y cùng với Thích Thiệu Thương và Chu Thiên Tứ đều đã tản nhau ra từ sớm rồi.

Lê Nam Tinh nhìn thân thể của Hoàng Kim Lân xê dịch ở phía trước, giơ súng lên, không chút do dự, nổ súng.

Thân thể Hoàng Kim Lân, vì đường súng sai lệch một chút, lập tức ngã xuống phía sau cây cột. Cách một bức tường, Lê Nam Tinh không thể nhìn thấy hẳn rốt cuộc ra sao, chỉ còn cách tiến lên xem. Lê Nam Tinh cầm chắc khẩu súng, cất bước.

Đôi mắt đột nhiên rất đau đớn. Trong đầu không thể lảng đi những âm thanh văng vẳng như ác mộng, cùng những chiếc răng nhọn của phê nhân (nuốt người, ăn thịt người) đang không ngừng điên cuồng cắn xé.

Khi Lê Nam Tinh nhìn thấy gương mặt dữ tợn của Hoàng Kim Lân, đã là một lúc sau trận đau nhức kia. Lê Nam Tinh không biết Hoàng Kim Lân đã vòng ra phía sau mình từ khi nào. Có lẽ đây chính là cái mà người ta gọi là địch trong tối, ta ngoài sáng! Lê Nam Tinh cười khổ, muốn động thân mình, nhưng vì cánh tay đau nhức mà chẳng làm gì được. Mà ngay sau đó, Hoàng Kim Lân đã rút súng lục ra, thẳng tắp nhắm vào Lê Nam Tinh.

Lê Nam Tinh nhìn hẳn, muốn giãy dụa, nhưng lại không biết khẩu súng kia khi nào sẽ nổ đạn. Kỳ quái là Lê Nam Tinh cứ nhiên không cảm thấy một chút sợ hãi nào. Tựa hồ đã sớm quen với cảm giác chết đi, y ngẩng đầu, nhìn Hoàng Kim Lân, trong ánh mắt ngập tràn vẻ mê mang và đau thương. Nhưng đôi mắt đột

nhân lại nổi lên một trận đau đớn, cảm giác thiên hoàn địa chuyển lập tức ụp xuống Lê Nam Tinh, khiến thân người y mềm nhũn, rốt cuộc cũng mất đi toàn bộ khí lực chống cự.

Nhưng khiến cho Lê Nam Tinh kinh ngạc, sững sờ nhất, là trong đầu đột nhiên hiện lên một loạt hình ảnh.

Lê Nam Tinh thấy Hoàng Kim Lân lạnh lùng nói với ca ca.

‘Cố Tích Triều, người hảo ngao độc.

Người làm cho ta nhà tan cửa nát, hại chết Văn Tình, ta nhất định sẽ không tha cho người.

Ta không chiếm được người, cũng nhất định sẽ không buông tha cho người... Ta sẽ không tha cho người quay về bên Thích Thiệu Thương.

Ta muốn người, nhất định phải có được người”

Sau đó Lê Nam Tinh lại thấy mình đứng trước mặt ca ca, nhẹ giọng nói, ‘Ca, thực xin lỗi. Người nhớ phải hảo hảo sống sót”.

Lê Nam Tinh một trận run rẩy, sau đó liều mạng ôm lấy đầu mình. Bên tai truyền đến âm thanh khàn khàn của Hoàng Kim Lân.

‘Cố Tích Triều”, hắn nói, ‘Ta hận người”.

Lê Nam Tinh xiết chặt thân thể.

Tất cả đã hết, Lê Nam Tinh nghĩ.

Lập tức một tiếng sùng vang lên đập vào tai Lê Nam Tinh. Nhưng không có đau đớn.

Lê Nam Tinh cảm thấy được, có một dòng chất lỏng ấm áp chảy ướt y phục của mình.

Lê Nam Tinh mở to mắt, ngay lập tức đình chỉ hô hấp.

Y thấy Thích Thiệu Thương gương mặt tái nhợt, thấy máu từ từ trong thân thể Thích Thiệu Thương chảy ra, nhuộm đỏ quần áo mình.

“Được rồi, được rồi, về sau ngày ngày ta đều gọi người như vậy, ngày ngày đều khiến người hạnh phúc như thế, được chưa? Ta hiện tại phải về cảnh cục a, người trước hết buông ra để ta đi được không?”

“Người nha, không thể vì thấy ta bị thương mà ở bên chiếu cố ta nhiều một chút sao...?”

“Đúng vậy a, ta ở cùng người nhiều một chút, có người đã bắt đầu phát cuồng, giống như cầm thú rồi đấy!”

Lê Nam Tinh kinh ngạc nhìn thân thể Thích Thiệu Thương dần trượt xuống, yết hầu đột nhiên run run, đôi mắt của y khô khốc, đau đớn vô cùng, nhưng thủy chung cũng không nói được một lời nào.

“Tích Triều a ...”

Khi Lê Nam Tinh nghe thấy thanh âm của Thích Thiệu Thương, rốt cuộc tê tái gọi lớn –

‘Thiệu Thương”

13. Chương 12

Lê Nam Tinh gắt gao túm lấy góc áo của Thích Thiệu Thương, nhìn máu từ khoe miệng hắn cứ thế trào ra, ngón tay đã bắt đầu co rút. Lê Nam Tinh nắm chặt y phục hắn, liều mạng đè lại miệng vết thương của hắn, nhưng máu không cầm được, vẫn cứ tuôn ra, giống như nhất định phải đưa Thích Thiệu Thương vào chỗ chết, đồng thời cũng đem chút ý thức cuối cùng của Lê Nam Tinh xói mòn đến cạn kiệt.

“Thiệu Thương... Thiệu Thương...”. Lê Nam Tinh đau đớn hét to, đem thân thể yếu đuối vô lực của Thích Thiệu Thương ôm chặt vào trong ngực, nước mắt không ngừng chảy xuống, tựa hồ như việc Thích Thiệu

Thương trọng thương đã đem tim Lê Nam Tinh cắt ra một mảnh, đau đớn khôn cùng. Trong miệng hét to cũng chính là cái tên Lê Nam Tinh chưa từng gọi đến, Thiếu Thương.

Thiếu Thương. Thiếu Thương.

Thích Thiếu Thương hốt hoảng mở to mắt, nhìn thấy, chính là Cố Tích Triều nhẹ nhàng ở bên gọi tên hắn. Thích Thiếu Thương nhắm mắt lại, nghĩ thầm, được rồi, cứ như vậy đi, ta rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy người rồi, Tích Triều. Qua bao nhiêu lâu như vậy, người bỏ lại ta một mình, khiến cho ta suốt những đêm trường cô độc khắc khoải mong nhớ, cũng chỉ có những hồi ức về người. Hiện tại người rốt cuộc cũng không nhẫn tâm bỏ ta lại nữa, muốn mang ta đi phải không? Tốt lắm, ta sẽ ngay lập tức đi theo người, đi theo người...

Lê Nam Tinh đột nhiên thất kinh, cả người bị một lực rất lớn đánh vào phía sau, hung hăng ngã nhào xuống mặt đất, bả vai đã bị đạn xuyên qua một lỗ, mà Thích Thiếu Thương trong tay Lê Nam Tinh, chỉ nháy mắt đã ở trong tay tên Hoàng Kim Lân rồi!

“Người buông hắn ra!” Lê Nam Tinh run rẩy quát to, nửa người đã nhuốm đầy máu đến không còn cảm giác, nhưng Thích Thiếu Thương lại đang bị Hoàng Kim Lân túm chặt, súng lục chìa trên đầu Thích Thiếu Thương, ngay sau đó, có lẽ sẽ vang lên một âm thanh trầm đục?

“Buông hắn ra?” Hoàng Kim Lân đột nhiên cười thê lương, “Cố Tích Triều a Cố Tích Triều, ta sớm đã biết người không có chết, hảo, hảo, ta hôm nay, sẽ làm cho tên họ Thích này chết trước mặt người, người có thể vì hắn mà bất nhân bất nghĩa với ta, ta cũng sẽ cho người sống không bằng chết!!”

“Không, không cần...!!”, Lê Nam Tinh muốn tiến lên, song chân lại mềm nhũn. Sau đó, Hoàng Kim Lân đánh trúng chân y, bụp một tiếng, Lê Nam Tinh lập tức rạp xuống đất. Lê Nam Tinh khàn cả giọng kêu lên, “Ta cầu người, không cần, không cần!! Người buông tha cho hắn!!”

“Tích Triều...” thanh âm khàn khàn của Thích Thiếu Thương lẳng lặng vang lên bên tai Lê Nam Tinh.

Ta lập tức, tới tìm người...

Hai tay của Thích Thiếu Thương hung hăng đánh mạnh về phía sau, không để ý đến vết thương ở phần eo của hắn máu đang tuôn ra dữ dội, cứ thế dùng hết chút tàn lực cuối cùng, cả người ôm lấy Hoàng Kim Lân, hướng phía dưới tòa nhà mà lao xuống ——

Những tiếng động cuối cùng của Thích Thiếu Thương còn vương lại vang lên bên tai Lê Nam Tinh, đau đớn cũng lập tức truyền thẳng vào tim y. Lê Nam Tinh mở to hai mắt, nhìn thân ảnh của Thích Thiếu Thương biến mất, dường như hết thấy thời gian bắt đầu quay ngược lại, lui mãi lui mãi, rốt cuộc đến một điểm trí nhớ không thể chạm vào, lập tức âm ỉ sụp đổ ——

“Ca ca, người phải thay ta hảo hảo sống sót ...”

“Ca ca, ta không muốn người chết, có biết hay không?”

“Thiếu Thương ——!!”

Lê Nam Tinh vươn tay, liều mạng sờ soạn trên không trung, muốn bắt lấy dấu vết cuối cùng Thích Thiếu Thương lưu lại trên thế gian này, nhưng tất cả chỉ là khoảng không cô tịch. Trong óc y âm ỉ đổ vỡ, đi qua rất nhiều, rất nhiều điểm, một màn lại một màn, kinh thiên động địa ——

“Thiếu Thương, hôm nay ta không về ăn cơm được, người nhớ ăn cơm rồi đi ngủ sớm a!”

“Thiếu Thương, hôm nay ăn cơm ở Kỳ Đình đi. Người tới đón ta?”

“Thiếu Thương Hôm nay ta có thể trở lại rồi. Rất nhớ người”.

“Thiếu Thương...”

“Người nói tình phu thê, ta muốn cùng người giống như thế này đời đời kiếp kiếp”.

Thời điểm Thiết Du Hạ xông lên đến nơi, chỉ nhìn thấy Lê Nam Tinh ngơ ngác ngồi dưới đất, trên người toàn là máu, ánh mắt tan rã. Nhìn thấy hắn, y chảy nước mắt nói một câu. Một câu đủ để chính Thiết Du Hạ cũng phải bất tỉnh không nói được lời nào.

“Thiết Thủ, người đi cứu Thiếu Thương... Ta cầu người...”

Thiết Thủ, là cái tên chỉ có Cố Tích Triều mới gọi.

Hoàng Kim Lâm lao thẳng xuống bên dưới, lập tức bỏ mạng. Còn Thích Thiếu Thương được một cái bàn công cản lại, cho nên bị thương không quá nặng, chính là bị đồng thời hai vết thương, cho nên khi được đưa tới bệnh viện, Thích Thiếu Thương đang trong trạng thái nguy kịch, hôn mê bất tỉnh.

Mà Lê Nam Tinh, cũng rơi vào hôn mê chưa tỉnh lại.

Chu Thiên Tứ đứng yên thật lâu ở hành lang bệnh viện, nhìn trong phòng bệnh khuôn mặt tương tự Cố Tích Triều kia, lẳng lặng thở dài. Hắn không biết chính hắn phải làm thế nào mới xác định được kia rốt cuộc là ai. Thiết Du Hạ đã nói cho hắn biết hết thảy, nói với hắn, người kia có khuôn mặt đúng là của Lê Nam Tinh, nhưng lại gọi lên những cái tên chỉ có Cố Tích Triều mới gọi: Thiết Thủ, và Thiếu Thương.

“Xin hỏi, Lê Nam Tinh ở phòng nào?”

Khi Chu Thiên Tứ xuống dưới lầu uống nước, chợt nghe thấy một thanh âm lạnh lùng, thanh thúy vang lên bên tai. Nhìn lại, thấy một nam tử ngồi trên chiếc xe lăn, lạnh lùng nhưng trong trẻo, đang thần nhiên hỏi mấy người hộ lý.

“Người là...” Chu Thiên Tứ xông lên phía trước hỏi.

Nam tử lạnh lùng nhìn hắn, trên gương mặt tuấn tú lộ ra chút ý cười, “Chu Thiên Tứ tiên sinh?”

Y lập tức đưa ra cánh tay mảnh khảnh tái nhợt.

“Thành Nhai Dư, cũng là bác sĩ riêng của Cố Tích Triều”.

Chu Thiên Tứ nhìn y, chén nước trong tay lẳng lặng rơi xuống, vỡ tan.

“Mấy năm trước, Cố Tích Triều với Lê Nam Tinh trong một tình huống trùng hợp mà quen nhau. Nam Tinh là đệ đệ, Tích Triều là ca ca. Vốn nghĩ hai người từ nay có thể thân cận chăm sóc cho nhau, nhưng khi đó Nam Tinh lại phát hiện ra mình mắc bệnh nan y, rất nhanh sẽ rời xa thế giới này... Mà đôi mắt của Tích Triều trong một lần giao chiến với hắc bang đã bị trọng thương, thị lực ngày càng giảm sút, rất nhanh sẽ bị mù.... Trừ phi có người cho y giác mạc...”

“Sau đó, việc Cố Tích Triều nằm vùng bị Hoàng Kim Lâm phát giác, hắn ghi hận, muốn giết Thích Thiếu Thương để trả thù Cố Tích Triều, cho nên, Cố Tích Triều ngày đó, trên thực tế là muốn thay Thích Thiếu Thương đi tìm chết. Mà trước khi chuyện này phát sinh một ngày, thời điểm Tích Triều tìm Nam Tinh ra ngoài uống rượu, lúc say không ý thức được nên đã nói ra chuyện mình muốn đi chấp hành nhiệm vụ”.

“Nam Tinh là người có tâm tư rất nhạy cảm, đương nhiên biết nhiệm vụ lần này không thể nào đơn giản như vậy, vì thế đã vận dụng hết mọi khả năng, rốt cuộc tra ra được, kỳ thật Hoàng Kim Lâm sớm đã giăng bẫy rồi. Nam Tinh biết, nếu không khiến Cố Tích Triều chết đi, Hoàng Kim Lâm chắc chắn sẽ không bỏ qua. Chính mình dù sao sớm muộn cũng đã sắp chết, chi bằng cứ như vậy đi thay Cố Tích Triều, đem đôi mắt cho ca ca mình, sau đó giải quyết hết thảy mọi việc ...”

“Vì thế ngày hôm sau Nam Tinh chặn đứng xe Tích Triều, làm Tích Triều hôn mê, rồi chính mình thay ca ca đi đối phó với cạm bẫy Hoàng Kim Lâm đã an bài. Y chết, đúng như đã sở liệu, sau đó giác mạc được thay cho Tích Triều...”

“Cố Tích Triều tỉnh lại, quên hết tất cả sự tình không còn một mảnh, hơn nữa rất kỳ quái, y có toàn bộ trí nhớ của Nam Tinh, mà lại quên mất thân phận Cố Tích Triều của mình ... Loại bệnh này trước kia ta đã từng thấy qua, chính là không ngờ lại phát sinh trên người Cố Tích Triều”.

“Ta nghĩ, Cố Tích Triều không muốn biết Lê Nam Tinh vì mình mà chết, cho nên nếu có thể quên, thì quên đi. Y từ nay về sau chính là Lê Nam Tinh, không còn là Cố Tích Triều, cũng tốt ... Ít nhất, khiến ta còn ôm ảo tưởng Lê Nam Tinh còn sống...”

“Nhưng vận mệnh dù sao cũng vẫn là vận mệnh, cái gì phải tới sẽ tới, y nói mình luôn nằm mơ, mơ thấy Cố Tích Triều muốn y đi bảo hộ một người, Thích Thiếu Thương... Sau đó y thuận lợi tiến vào cục cảnh sát, tới bên cạnh Thích Thiếu Thương, cuối cùng ...”

Thành Nhai Dư lẳng lặng nói xong, khoe miệng chưa xót khê nhếch lên, giống như muốn cười trên tất cả những gian nan đã qua. Trong đôi mắt y, đau đớn thật sâu, giống như có thể hòa tan tất cả hạnh phúc trong thiên hạ.

“Người có hận ta ích kỉ không?”

Nói xong lời cuối cùng, Thành Nhai Dư nhìn Chu Thiên Tứ, thản nhiên nói.

“Ta vì mình mà lưu lại kí ức của Lệ Nam Tinh, che giấu hết thấy, người nói ta có ích kỉ hay không?” Nói xong, y nở nụ cười.

“Ích kỉ hay không ích kỉ, có quan hệ gì đâu”.

Chu Thiên Tứ nhìn y, lắc đầu.

Hắn quay đầu lại, nhìn Lệ Nam Tinh trong phòng, không, phải gọi là Cố Tích Triều mới đúng, đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực.

Người mà hắn yêu, có thể đem sinh mệnh chính mình cho người khác, một người thiện lương đến mức khiến người ta đau lòng, một người chắc chắn không thể nhìn thấy trên thế gian này có một Chu Thiên Tứ yêu y sâu sắc, một người từ nay về sau hắn chỉ có thể giữ trong trí nhớ, khắc cốt ghi tâm.

Lệ Nam Tinh.

“Mau! Đồ độc Thích Thiều Thương sinh ra biến chứng, mau tới kiểm tra xem!!”

Đột nhiên trong hành lang một mảnh hỗn loạn, thanh âm hỗn độn từ trong phòng bệnh Thích Thiều Thương truyền đến, Chu Thiên Tứ vô cùng sợ hãi, đang định hướng phòng bệnh của Thích Thiều Thương mà chạy tới, đột nhiên nhìn thấy Cố Tích Triều trên giường bệnh kịch liệt run rẩy, thở hổn hển, số liệu trên điện tâm đồ cũng hỗn loạn một mảnh! Chu Thiên Tứ muốn điên lên rồi, vội vàng chạy vào, khàn giọng hô to, “Bác sĩ!! Bác sĩ!! Cứu y”.

Trong mắt Chu Thiên Tứ, lệ cứ thế trào ra.

Bọn họ là phu thê sinh tử tương hứa, bọn họ vốn tưởng đã âm dương vĩnh cách, chỉ có thể chờ đến kiếp sau mới mong gặp lại. Nhưng ông trời đã thương tiếc mà cho bọn họ một cơ hội, thì bây giờ vì cái gì lại tàn nhẫn như vậy? Sao lại khiến bọn họ mất đi hạnh phúc tưởng đã gần trong gang tấc?

“Các người nhất định, nhất định, phải sống sót”.

“Phải sống để gặp lại nhau”.

14. Chương 13: Kết Thúc

Chu Thiên Tứ đứng cạnh bờ biển, lẳng lặng dúm một tay trong túi quần, đón gió biển đang lồng lộng thổi tấp vào người mình.

Trong tay, là lá thư đến từ Hongkong.

Tới Mỹ đã một năm, cuộc sống thật yên lặng, hắn cứ lặng lẽ quan sát những người bên cạnh mình tới lui. Rất nhiều người không hiểu nổi hắn, vì sao khi sự nghiệp vừa khởi sắc, lại lựa chọn không làm cảnh sát nữa, mà tới Mỹ tiếp tục nghiên cứu? Chu Thiên Tứ nói mình muốn rời xa nơi ấy, hảo hảo an tĩnh một chút.

Thật lâu trước kia, hắn là một nam nhân không bao giờ rơi lệ, mà cho đến bây giờ cũng vậy. Nhưng một năm trước, khi Chu Thiên Tứ đứng ngoài phòng bệnh, nhìn hai người gian nan hô hấp, gian nan tỉnh lại, sau đó gian nan bước từng bước tới nắm tay nhau, rồi lần đầu tiên lại được gọi tên người mình yêu dấu... Chu Thiên Tứ rót cuộc xui xẻo trên mặt đất, khóc rống lên.

Cố Tích Triều với Thích Thiều Thương, rốt cuộc cũng có thể gặp lại, rồi mãi mãi bên nhau.

Mà Lệ Nam Tinh bình tĩnh ôn nhu kia, từ đó về sau, chân chính ngự trị trong lòng Chu Thiên Tứ, trở thành kí ức sâu nhất, sâu nhất không ai có thể chạm vào...

“Thiên Tứ, hôm nay có một người mới tới hợp tác với người a”, khi Chu Thiên Tứ nhìn lá thư trong tay, một đồng sự ở bên cạnh vỗ vỗ vai hắn.

“Tên?” Chu Thiên Tứ vẫn nhìn lá thư trong tay, không ngẩng lên.

“Bảo Vọng Xuân”, người kia nói, “Là người tốt a, năng lực cũng rất mạnh, hai người các người cùng nhau, bọn ta có kịch vui để xem rồi!”, vừa nói một nửa, liền nhìn ra cửa, “Ài nha, Vọng Xuân, người đã đến rồi mà sao không nói lời nào a!”

“Không nói lời nào mới biết người muốn xem ta diễn a!” Âm thanh trêu chọc vang lên, lộ ra chút đậm đậm, lãnh lãnh.

Giọng nói người kia, cũng giống người Chu Thiên Tứ yêu sâu đậm vậy, cô tịch mà ôn nhu.

Chu Thiên Tứ rút cuộc ngẩng đầu, nhìn lên.

Người trước mặt, thân nhiên mỉm cười với hắn, “Xin chào, ta là Bảo Vọng Xuân, người cũng có thể gọi ta là Wallace. Hợp tác vui vẻ!”

Chu Thiên Tứ dừng lại một chút, rồi mới nở nụ cười thật tươi, nụ cười chân thật từ khi hắn rời Hongkong cho tới nay tưởng như đã hoàn toàn biến mất.

“Hi, Wallace”.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-tinh-phu-the>